

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ СТОЛИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОРИСА
ГРІНЧЕНКА
Факультет психології, соціальної роботи та спеціальної освіти
Кафедра практичної психології

Магістерська робота
ПСИХОСЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИСЛОВЛЮВАНЬ ОСІБ З
ПСИХОСОМАТИЧНИМИ РОЗЛАДАМИ

Шифр групи: ППм-1-24-1.4д
Спеціальність: 053 Психологія
Освітня програма 053.00.02 «Практична психологія»

Виконав: Савченко Іван

Науковий керівник:

Кандидат психологічних наук,

Доцент кафедри практичної психології

Клібайс Тетяна Володимирівна

Київ – 2025

ЗМІСТ

ВСТУП	2
РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОСЕМАНТИКИ ВИСЛОВЛЮВАНЬ ОСІБ З ПСИХОСОМАТИЧНИМИ РОЗЛАДАМИ	3
1.1 Поняття психосемантики та її значення у психології	7
1.2 Психосоматичні розлади: причини, механізми та прояви	12
1.3 Методи аналізу психосемантичних характеристик висловлювань	12
1.4. Сучасні підходи до розуміння психосоматичних розладів...	
Висновки до розділу 1	
РОЗДІЛ 2 ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОСЕМАНТИЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ВИСЛОВЛЮВАНЬ ОСІБ З ПСИХОСОМАТИЧНИМИ РОЗЛАДАМИ	13
2.1 Методологія та методи дослідження	14
2.2 Опис вибірки дослідження	15
2.3 Поглиблений психосемантичний аналіз висловлювань осіб з психосоматичними розладами.....	
2.4 Аналіз отриманих результатів	
2.5 Методичні рекомендації щодо використання отриманих результатів у психологічній допомозі	
Висновки до розділу 2	
ВИСНОВКИ	
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	
ДОДАТКИ.....	

ВСТУП

Актуальність дослідження. Психосоматичні розлади становлять одну з найактуальніших і водночас найскладніших проблем сучасної клінічної психології, психотерапії та медицини. Їхня природа, що поєднує тілесні симптоми з психологічними чинниками, потребує цілісного міждисциплінарного підходу, який дозволяє враховувати як соматичні, так і емоційно-когнітивні, соціальні та комунікативні складові людського функціонування. Згідно з даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, кількість людей із психосоматичними проявами зростає з кожним роком, що свідчить про зростаючу психоемоційну напруженість у сучасному суспільстві, а також про дефіцит адекватних стратегій емоційної регуляції у значної частини населення.

Особливу складність становить те, що психосоматичні симптоми часто не мають чіткої органічної основи, і медична діагностика не завжди дозволяє виявити об'єктивні фізіологічні порушення, які б пояснювали скарги пацієнта. У таких випадках виникає ризик ігнорування психологічної складової захворювання, що призводить до хронізації стану, поліпрагмазії та соціально-психологічної дезадаптації пацієнтів. Саме тому актуальність комплексного підходу до аналізу психосоматичних порушень з урахуванням психологічних механізмів не викликає сумнівів у сучасному науковому дискурсі.

Проблематика психосемантичних особливостей висловлювань осіб із психосоматичними розладами набуває особливої актуальності у сучасних умовах зростання психоемоційного навантаження.

Дослідження взаємозв'язку між мовленням та психічними станами дозволяє глибше зрозуміти механізми емоційної саморегуляції та комунікативної поведінки.

Наукова новизна роботи полягає у тому, що в ній уточнено

інтерпретацію семантичних показників мовлення як індикаторів психоемоційного стану особистості.

Об'єкт дослідження – психосемантичні особливості висловлювань.

Предмет дослідження – психосемантичні характеристики висловлювань осіб із психосоматичними розладами.

Мета наукового дослідження – вивчити психосемантичні особливості мовлення осіб із психосоматичними розладами для виявлення їхнього впливу на формування та перебіг цих розладів.

Гіпотеза дослідження: припускаємо, що мовлення осіб із психосоматичними розладами має специфічні психосемантичні характеристики, які відображають емоційні конфлікти, когнітивні викривлення та особливості ставлення до власного здоров'я.

Завдання дослідження:

1. Провести аналіз наукової літератури з питань психосемантики мовлення та психосоматичних розладів. Визначити основні психосемантичні характеристики висловлювань осіб із психосоматичними розладами.
2. Оцінити ефективність різних методів аналізу психосемантичних характеристик; підібрати діагностичний інструментарій для дослідження.
3. Емпірично вивчити психосемантичні особливості висловлювань осіб з психосоматичними розладами.

Методи дослідження: У дослідженні було використано систему загальнонаукових методів дослідження: *теоретичні:* класифікація, синтез, аналіз, узагальнення, систематизація й тлумачення наукових джерел стосовно явища пам'яті, її різновидів та особливостей прояву у осіб юнацького віку; *емпіричні:* контент аналіз, діагностичні методики, зокрема: метод семантичного диференціалу; *методи математичної статистики:* коефіцієнт кореляції Пірсона.

База дослідження: базою дослідження виступили студенти, які брали

участь у роботі на добровільних засадах. Саме студентська молодь є доцільною вибіркою для вивчення психосемантичних характеристик висловлювань, оскільки цей віковий період характеризується підвищеною емоційною чутливістю, динамічністю психічних процесів та активним формуванням особистісної ідентичності. Дослідження проводилося у природних умовах навчального середовища, що забезпечило демонстрацію актуальних переживань, типових для даної вікової та соціальної групи.

Вибірка досліджуваних становила 60 осіб, людей віком від 18 до 24 років.

Структура та обсяг дослідження.

Робота складається зі вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел, що налічує 47 найменувань, та трьох додатків. Загальний обсяг роботи становить 67 сторінок, містить 1 рисунок та 5 таблиць.

РОЗДІЛ 1.

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОСЕМАНТИКИ ВИСЛОВЛЮВАНЬ ОСІБ З ПСИХОСОМАТИЧНИМИ РОЗЛАДАМИ

1.1 Поняття психосемантики та її значення у психології

Психосемантика як наукова галузь є міждисциплінарною сферою дослідження, що поєднує положення когнітивної психології, лінгвістики, психолінгвістики, семіотики та філософії свідомості. Основною метою психосемантики є виявлення механізмів побудови індивідуального смислу, який людина надає подіям, об'єктам, явищам зовнішнього світу та власному внутрішньому досвіду. Таким чином, психосемантика дозволяє дослідити глибинні структури свідомості, на основі яких формуються індивідуальні картини світу, установки, переконання, мотивації та афективні реакції особистості (Карпенко, 2020).

Психосемантика — це міждисциплінарний напрям психологічної науки, що вивчає процеси формування, структурування і функціонування індивідуального смислового простору особистості за допомогою аналізу мовлення, когніцій та поведінкових проявів. У центрі уваги психосемантики перебуває не стільки об'єктивне значення понять, скільки їх суб'єктивне осмислення, тобто те, яким чином індивід інтерпретує реальність і надає їй особистісно значущого смислу.

На відміну від класичної семантики, яка досліджує логічні й лінгвістичні аспекти значення, психосемантика фокусується на особистісних, емоційно забарвлених конотаціях і когнітивних конструктах, що реалізуються у мовленні. Її предметом є смисли — як латентні структури свідомості, які обумовлюють сприйняття, оцінку та поведінку людини, зокрема в емоційно значущих ситуаціях.

У ході історичного розвитку психосемантики було сформовано уявлення

про її ключові функції: когнітивну (структурування досвіду), комунікативну (передача смислів через мову), регулятивну (вплив на поведінку), а також діагностичну (виявлення індивідуальних особливостей суб'єкта). Важливою заслугою сучасної психосемантики є вивчення динаміки смислотворення та його порушень — зокрема, у клінічному контексті при психосоматичних, тривожних або афективних розладах.

Таким чином, поняття психосемантики охоплює дослідження механізмів породження індивідом смислу, аналіз структури особистісного семантичного простору, а також інтерпретацію цих смислів через вербальні та невербальні форми. Це визначення має ключове значення для розуміння специфіки мовлення осіб із психосоматичними розладами, де зміст часто не озвучується прямо, а реалізується у вигляді символічно насичених висловлювань і метафор.

Одним із ключових понять у психосемантиці є семантичний простір особистості — багатовимірна конструкція, яка відображає індивідуальні конотації значень, сформовані під впливом життєвого досвіду, соціального контексту та внутрішніх особливостей суб'єкта. Цей простір не є універсальним — він варіюється від людини до людини, що відкриває можливості для глибокого дослідження міжособистісних відмінностей, психоемоційних станів, а також порушень у семантичній організації психіки, які можуть мати клінічне значення.

Психосоматичний підхід у психології базується на визнанні тісного взаємозв'язку між психічними процесами та соматичним станом людини (Бех, 2020).

Психічні конфлікти, емоційна напруга, невирішені внутрішні суперечності можуть проявлятися у вигляді тілесних симптомів (Мате, 2021).

Проблема психосоматики бере свій початок у працях Ф. Александера, який уперше описав роль особистісних рис і внутрішніх конфліктів у виникненні соматичних захворювань (Alexander, 1968).

Сучасні дослідження підтверджують, що психосоматичні розлади часто мають підґрунтя у сфері емоційного реагування, самоусвідомлення та комунікативної поведінки (Plutchik, 2020).

Отже, психосоматика розглядається як багатовимірна система взаємодії тілесного та психічного, де мова виступає важливим інструментом вираження прихованих внутрішніх переживань (Leontiev, 2019). У контексті психології психосемантика виконує надзвичайно важливу функцію — вона дозволяє дослідити індивідуальну систему смислів, що лежить в основі самоусвідомлення, ідентичності, особистісної інтеграції або, навпаки, дезінтеграції. Наприклад, за допомогою психосемантичного аналізу можна виявити наявність смислових бар'єрів, когнітивних дисонансів, конфліктів між уявленням про себе та очікуваннями соціального середовища, що має безпосереднє значення для психотерапевтичної практики та діагностики.

Загалом, психосемантика інтегрує в собі три основні аспекти: когнітивний (розуміння і формування значень), емоційно-оцінний (афективна інтерпретація значущості об'єкта) та поведінковий (мотиваційна спрямованість у відповідь на значення). Ці компоненти у своїй сукупності дозволяють розглядати психосемантику не лише як аналітичний інструмент, а й як концептуальну рамку для розуміння внутрішнього світу особистості в її динаміці. (Баранова, 2020)

Психосемантичні дослідження мають особливу цінність у вивченні осіб із психічними або психосоматичними порушеннями, оскільки саме в змінній структурі смислів можуть виявлятися ключові механізми патологічної адаптації, захисні механізми, конфліктні зони тощо. У цьому контексті психосемантика виконує діагностичну, прогностичну та корекційну функцію, дозволяючи з високою точністю реконструювати внутрішній світ особистості на основі аналізу її висловлювань, мовних патернів і смислових орієнтацій.

Витоки психосемантичного підходу можна простежити ще у філософській традиції європейського раціоналізму, де поняття смислу,

значення, символу та інтерпретації займали центральне місце в онтологічних і гносеологічних дискусіях. У XIX столітті розвиток семіотики Ч. С. Пірса і логіко-філософський аналіз мови Л. Вітгенштайна підготували підґрунтя для формування концепцій, у яких мова та її значення розглядалися як провідний механізм упорядкування досвіду. У XX столітті ці ідеї знайшли продовження у когнітивній психології, де стало очевидним, що значення не є фіксованим, а формується на основі індивідуального досвіду та ментальних репрезентацій. (Вірна, 2013)

У західній науковій традиції психосемантичні дослідження розвивалися переважно у межах теорії особистості Дж. Келлі (Personal Construct Theory), згідно з якою кожна людина має унікальну систему когнітивних конструктів, що дозволяє їй прогнозувати та інтерпретувати події реальності. Ці конструкти є організованими в особистісну мережу значень, яка виявляється через мову, поведінку, реакції та вибір дій. Метод реперторного ґриду, запропонований Келлі, став одним із базових психосемантичних інструментів для дослідження суб'єктивної інтерпретації світу (Войціх, 2017).

Особливу цінність для психології становить можливість психосемантики реконструювати так звані латентні смислові конструкти, які не завжди усвідомлюються суб'єктом. Це відкриває широкі можливості для діагностики не лише актуальних, але й пригнічених, конфліктних або суперечливих елементів смислової системи особистості. Такий підхід особливо важливий у клінічній психології та психотерапії, де поверхневі симптоми можуть приховувати глибинні конфлікти, що проявляються у мові та смислових конструкціях пацієнта (Власов, 2018).

У прикладному контексті психосемантика використовується для розробки індивідуальних психотерапевтичних стратегій, оцінки ефективності психокорекційного впливу, вивчення особливостей сприйняття соціальної реальності у різних груп населення, діагностики особистісної дезінтеграції. Наприклад, за допомогою векторного аналізу семантичних просторів можна

виявити внутрішньоособистісну поляризацію (наприклад, водночас наявність позитивних і негативних конотацій щодо «Я-образу»), що часто притаманно особам із тривалими психосоматичними симптомами (Войціх, 2017).

Крім того, психосемантичний підхід дозволяє подолати певні обмеження традиційної психодіагностики, яка часто фокусується на явних поведінкових або когнітивних проявах. Психосемантика ж відкриває доступ до більш глибоких, символічно забарвлених смислів, які неможливо виявити без залучення мовних і семіотичних індикаторів. Особливо це важливо у випадках, коли клієнт не здатен або не хоче прямо вербалізувати свій досвід — як це часто трапляється у осіб із психосоматичними розладами, які перенесли афект з емоційної сфери на тілесну.

Інтеграція психосемантики у клінічну практику дозволяє змінити парадигму розуміння пацієнта: не як носія діагнозу, а як суб'єкта смислу, внутрішній простір якого зазнає деструкції або порушень. У цьому сенсі психосемантичний аналіз виступає не лише діагностичним інструментом, але й гуманістичним підходом, орієнтованим на відновлення цілісності особистісного досвіду (Арнц, 2014).

Узагальнюючи викладене, можна стверджувати, що психосемантика є потужним інструментарієм для вивчення суб'єктивної реальності особистості, її ціннісних орієнтацій, емоційно-смислової організації досвіду та внутрішніх суперечностей. У психології вона відіграє роль ключового посередника між когнітивною, емоційною та поведінковою сферами, забезпечуючи цілісне розуміння людини як смислотворчої істоти.

Проблематика, пов'язана з дослідженням психологічних і психосемантичних аспектів, набуває дедалі більшого значення у сучасній науковій літературі. Сьогодні багато дослідників звертають увагу на те, що внутрішній світ людини формується під впливом численних соціальних, емоційних та когнітивних чинників, які взаємодіють між собою та визначають її поведінку, самосприйняття й особливості висловлювання. У цьому контексті

зростає потреба у глибшому осмисленні тих механізмів, через які людина інтерпретує власний досвід, переводить його у вербальні структури й формує певну систему значень.

Слід зазначити, що теоретичні підходи до вивчення цього питання з часом зазнавали значних трансформацій. У різні періоди науковці робили акцент на різних аспектах — від суто когнітивних моделей до гуманістичних концепцій та міждисциплінарних підходів. Проте спільним для них є розуміння того, що психологічний стан людини завжди відображається на рівні мови та мовлення. Саме через мовлення людина має змогу передавати свої уявлення, переживання, наміри та внутрішні смисли, а дослідник — аналізувати ці смисли й виокремлювати закономірності.

Загалом, сучасні підходи вказують на те, що вивчення внутрішнього досвіду неможливе без врахування того, як людина описує свій стан, які слова використовує, до яких емоційних чи метафоричних конструкцій звертається. Це створює підґрунтя для детального аналізу мовлення як інструмента пізнання психологічних процесів. Таким чином, підрозділ 1.1 закладає теоретичну основу для подальшого розгляду понятійного апарату та ключових категорій, що дозволяє сформулювати цілісне уявлення про предмет дослідження.

1.2 Психосоматичні розлади: причини, механізми та прояви

Психосоматичні розлади — це група станів, у яких тілесні симптоми виникають або значною мірою загострюються під впливом психологічних чинників. У сучасній медико-психологічній парадигмі вони розглядаються як феномени, що репрезентують глибокий зв'язок між психічною та соматичною сферами, при якому психічні переживання не знаходять адекватного когнітивно-вербального вираження і "переміщуються" на рівень

фізіологічного функціонування.

Поняття «психосоматика» вперше було введене німецьким лікарем Йоганном Гейнротом у 1818 році, однак лише в XX столітті воно отримало систематизоване наукове обґрунтування. Істотний внесок у розвиток психосоматичної медицини зробили Ф. Александер та Л. Данбар, які в межах Чиказької школи психосоматики сформулювали перші психодинамічні концепції цих порушень. Вони розглядали психосоматичну симптоматику як соматичний еквівалент несвідомого внутрішнього конфлікту, при якому емоційна напруга реалізується через фізіологічні порушення в органах-мішенях (Буркало, 2019).

Однією з ключових причин виникнення психосоматичних розладів є алекситимія — знижена здатність до вербалізації емоційних станів. Особи, схильні до психосоматики, часто не усвідомлюють своїх афектів або не можуть їх мовно опрацювати. Внаслідок цього емоційні переживання не трансформуються у когнітивні конструкції (сенси), а зберігаються на соматичному рівні як напруга, біль, спазм або порушення роботи внутрішніх органів. Цей механізм часто описують як емоційну дисоціацію, яка знижує рівень свідомого контролю над афективною сферою.

Таблиця 1.1

Психосемантичні маркери мовлення при психосоматичних розладах

Психосемантичний маркер	Опис прояву у мовленні
Зниження емоційної лексики	Використання узагальненої, нейтральної лексики замість емоційно насичених слів
Домінування соматичних метафор	Фрази типу: «мені тисне», «болить душа», «застрягло в горлі»
Алекситимічні висловлювання	Вислови без емоційного відтінку або з труднощами опису власних почуттів

Негативна оцінність	Надмірне використання негативно забарвлених прикметників і дієслів
Ригідність смислових структур	Повторюваність обмеженого набору смислових конструкцій у мовленні

Джерело: складено автором на основі (Карпенко, 2020)

Крім того, психосоматичні розлади часто є наслідком хронічного стресу або травматичного досвіду. Згідно з моделлю Г. Сельє, тривалий стрес призводить до дисрегуляції осі гіпоталамус–гіпофіз–наднирники, що спричиняє порушення гомеостазу, зниження імунної резистентності та функціональні зміни в серцево-судинній, шлунково-кишковій, дихальній та інших системах. Психологічний стрес, зокрема пов'язаний з втратою, конфліктами, почуттям безсилля чи фрустрації, може проявлятися соматично навіть за відсутності об'єктивного ушкодження органів (Гошовський, 2008).

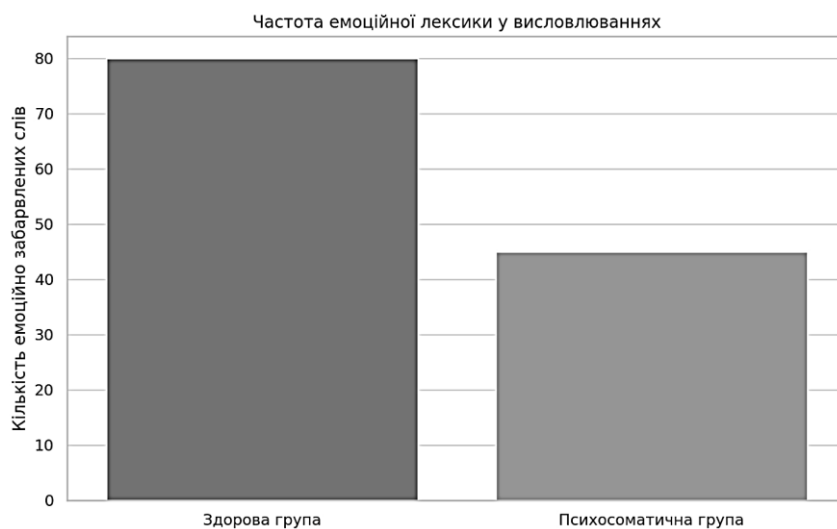

Рис 1.1. Частота емоційної лексики у висловлюваннях (Гошовський, 2008)

Сучасні нейропсихологічні дослідження також свідчать про залучення

лімбічної системи, префронтальної кори та островкової зони у формуванні психосоматичних симптомів. Особлива роль належить соматосенсорній корі, яка відповідальна за тілесні відчуття і може «реєструвати» внутрішні конфлікти через тілесні маркери. Водночас активність мигдалеподібного тіла — центру емоційної реактивності — сприяє посиленню вегетативної збудливості, що може проявлятися як тахікардія, гіпергідроз, тремор тощо. (Гуляс, 2012)

Іншим важливим фактором у виникненні психосоматичних розладів є дисфункціональні когнітивні схеми, що формуються внаслідок життєвого досвіду, зокрема в дитячому віці. Особи, які виростають у сім'ях з емоційною холодністю, надмірним контролем або відсутністю безпечної прихильності, схильні до репресії емоційних переживань та формування захисних механізмів, таких як соматизація. За К. Юнгом, у таких випадках тілесний симптом може мати архетипове значення — слугувати символом невизнаного чи витісненого емоційного змісту (Гуляс, 2016).

Таблиця 1.2

Основні категорії психосоматичних розладів

Категорія	Приклади
Соматоформні розлади	Соматизований розлад, іпохондрія
Функціональні соматичні синдроми	Синдром подразненого кишечника, фіброміалгія
Психосоматичні захворювання	Бронхіальна астма, виразкова хвороба
Істеричні розлади	Конверсійний розлад, істеричні паралічі
Хронічні больові синдроми	Хронічний головний біль, мігрень

Типовими психосоматичними розладами вважаються: есенціальна гіпертензія, бронхіальна астма, виразкова хвороба шлунка та дванадцятипалої кишки, синдром подразненого кишківника, нейродерміти, деякі форми артрити, псоріаз, а також хронічні болі неясної етіології. Для цих станів

характерна циклічність загострень, яка корелює з психологічним навантаженням, тривогою, депресивними станами або конфліктами, що залишаються неусвідомленими. (Гуляс, 2016)

Особливої уваги в контексті психосоматичних розладів заслуговує феномен конверсійного симптомоутворення, який полягає у несвідомому трансформуванні внутрішньої конфліктної ситуації у соматичну симптоматику. Такі симптоми, як втрата голосу, параліч, глухота або сліпота, при відсутності органічної основи, можуть мати психогенне походження та виконувати «вигідну» для психіки функцію — уникнення неприємної ситуації або символічне вираження внутрішнього стану. (Козлова, 2018)

У цьому контексті особливої значущості набуває аналіз мови осіб із психосоматичними розладами, оскільки саме мовні конструкції, стилістичні особливості, семантичні поля і характер метафор, що використовуються у висловлюваннях, можуть бути індикаторами внутрішнього напруження, репресованих афектів або глибинних конфліктів. Психосемантичний аналіз дозволяє зчитувати ці «невербальні сигнали в мові», реконструюючи індивідуальну смислову матрицю пацієнта.

Окрему групу механізмів психосоматичних розладів становлять особистісні характеристики, які слугують не лише як фон, а й як активний чинник формування соматичних симптомів. У численних дослідженнях встановлено, що певні риси особистості, зокрема ригідність, емоційна нестабільність, підвищена тривожність, інтернальна локалізація контролю, перфекціонізм і схильність до самокритики, прямо корелюють з підвищеною вірогідністю розвитку психосоматичних захворювань. Такі особи мають тенденцію до гіперконтролю афектів, пригнічення емоційного вираження та сублимації емоційного дистресу в соматичні форми.

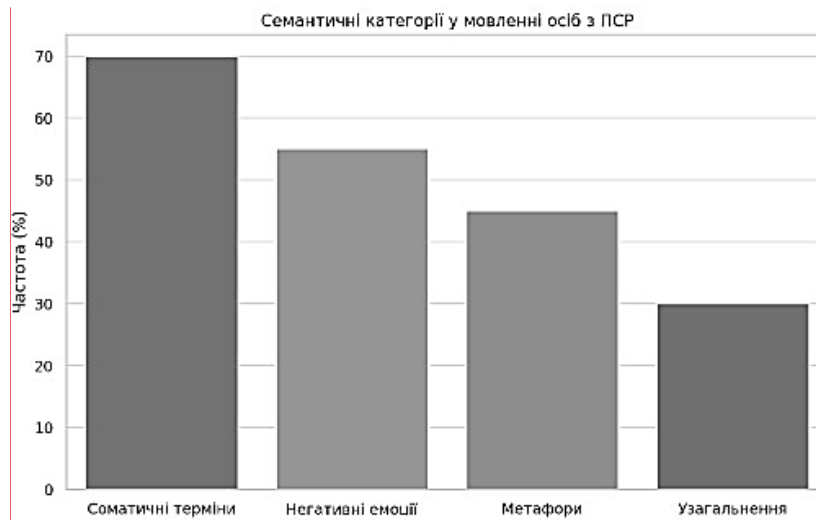

Рис. 1.2. Семантичні категорії у мовленні осіб з ПСР

Цей підхід знайшов відображення у концепції так званої "алекситимічної особистості", запропонованої П. Сіфнеосом. Алекситимія в цій концепції трактується як обмежена здатність розпізнавати, диференціювати та описувати власні емоції. Люди з високим рівнем алекситимії, як правило, демонструють схильність до конкретного стилю мислення, труднощі в образному представленні досвіду та тенденцію до екстернального фокусування уваги. Такий профіль перешкоджає емоційній саморефлексії і, відповідно, сприяє соматичній репрезентації афективного дистресу (Козлова, 2018).

Невід'ємною складовою розуміння психосоматичних розладів є дослідження психосоціальних чинників, що впливають на динаміку захворювань. До них належать: якість міжособистісних стосунків, рівень соціальної підтримки, умови праці, життєві кризи, стигматизація, соціальна ізоляція, а також суб'єктивне відчуття контролю над життєвими подіями. У контексті моделі когнітивного стресу Лазаруса та Фолкмана (1984), стрес сприймається як результат індивідуальної оцінки подій, що перевищують

Додано примітку [T1]: Хто автор?

адаптаційні ресурси суб'єкта, й таким чином активують психофізіологічну напругу, яка може призвести до соматизації (Закревський, 2018).

Таблиця 1.3

Методи психосемантичного аналізу

Метод	Короткий опис
Семантичний диференціал	Оцінка об'єктів за біполярними шкалами для виявлення емоційних установок
Асоціативний експеримент	Реєстрація вільних асоціацій у відповідь на стимул-слова
Контент-аналіз	Кількісний і якісний аналіз змісту висловлювань
Наративний аналіз	Вивчення структури особистісного наративу
Аналіз емоційної тональності	Автоматизований аналіз позитивної/негативної лексики у тексті

Джерело: складено автором на основі (Шахов, 2019)

Згідно з системною моделлю здоров'я Дж. Енгеля, яка пропонує біопсихосоціальний підхід, психосоматичні порушення не можна розглядати поза контекстом взаємодії біологічних, психологічних та соціальних детермінант. Такий підхід дозволяє уникнути редукціонізму, властивого виключно біомедичній парадигмі, та акцентувати на ролі суб'єктивного досвіду пацієнта в етіології захворювання.

На символічному рівні психосоматичний симптом може виступати як метафора, яка заміщує вербальну комунікацію. Наприклад, у психоаналітичній практиці часто інтерпретують соматичні скарги як зовнішні форми вираження несвідомих переживань або неусвідомлених бажань. Така симптоматика має вторинну вигоду — вона дозволяє уникати прямого усвідомлення конфлікту або соціально неприйнятних імпульсів. Наприклад, постійний біль у животі може бути фізичним вираженням "неперетравленого" досвіду, тоді як кашель або втрата голосу — символом неможливості або страху щось висловити.

Також важливим є вивчення ролі медіації психосемантичних структур у підтриманні симптоматики. Наприклад, у когнітивно-лінгвістичних дослідженнях відзначається, що особи з психосоматичними розладами часто використовують мову з виразними категоріями "тілесного узагальнення", мовними кліше, а також демонструють низький рівень когнітивної диференціації при описі внутрішнього стану. Такі особливості мовлення можуть бути відображенням зниженого символічного ресурсу психіки, нездатної адекватно вербалізувати травматичний досвід.

Психосеміотичний аналіз, як частина сучасної психосемантики, дозволяє виявляти символіку симптомів, латентні метафори та лінгвістичні структури, що відображають психодинаміку індивіда. Наприклад, фрази типу "життя тисне", "серце рветься", "горло перехопило", "немає сили дихати" — можуть трактуватися як неусвідомлені вияви внутрішніх емоційних станів, які з певних причин не можуть бути усвідомлені або безпечно озвучені. (Козлова, 2018)

Загалом, розуміння психосоматичних розладів як багатовимірного феномену, що охоплює нейрофізіологічні, психоемоційні, когнітивні, символічні та соціокультурні компоненти, створює основу для міждисциплінарного аналізу висловлювань осіб з такими порушеннями. Це, у свою чергу, обґрунтовує необхідність комплексного підходу в психосемантичному аналізі їх мовлення, що буде представлено в наступних розділах дослідження.

Подальший розвиток теоретичних підходів сприяв формуванню більш комплексного бачення описуваної проблематики. Зміни в суспільстві, темп життя, інформаційні навантаження та зростання емоційної напруги впливають на те, як людина переживає й осмислює свій стан. Це, своєю чергою, зумовлює потребу в новому погляді на психологічні механізми, що лежать в основі поведінки та внутрішнього досвіду особистості.

У науковому середовищі чітко простежується тенденція до поєднання

різних галузей знань, що дозволяє досліджувати один і той самий феномен під різними кутами зору. Такий міждисциплінарний підхід дає можливість не лише розширити теоретичні рамки, а й глибше зрозуміти природу психічних процесів. Значна увага приділяється аналізу того, як людина будує власні судження, як формуються її уявлення про себе та світ, які глибинні чинники впливають на її спосіб мислення та мовлення.

Важливо врахувати, що мовлення є не пасивним відображенням внутрішніх станів, а активним механізмом творення смислу. Воно дозволяє людині структурувати власні переживання, переводити хаотичні емоції у зрозумілі форми, а також формувати певні концептуальні моделі. Через це мовлення є ключовим об'єктом дослідження, оскільки саме воно дає змогу простежити логіку й емоційні відтінки внутрішніх процесів.

1.3 Методи аналізу психосемантичних характеристик висловлювань

Емоційна сфера є важливою складовою психічного життя людини, що відображає її ставлення до навколишнього світу, інших людей і самої себе (Бех, 2020). Вона інтегрує емоції, почуття, афекти, переживання та емоційні стани, які забезпечують регуляцію поведінки та діяльності особистості.

Емоційна сфера тісно пов'язана з когнітивними процесами та системою смислів особистості.

Емоційна оцінка ситуації впливає на зміст висловлювань, їхню тональність і семантичне наповнення. У мовленні людини, навіть при нейтральному змісті висловлювань, завжди присутній емоційний підтекст, що відображає її актуальний психічний стан (Лазарус, 2018).

Особливості емоційної регуляції впливають на структуру мовлення.

Особи, які мають утруднення у вираженні власних емоцій або схильні до їх пригнічення, демонструють знижений рівень емоційної виразності у висловлюваннях (Мате, 2021).

Навпаки, надмірна емоційна напруженість може проявлятися у частому використанні оцінних суджень, метафор, підвищеній експресивності та повторюванні певних мовних конструкцій (Plutchik, 2020).

Такі особливості можуть відображати внутрішні конфлікти та психосоматичні тенденції, коли емоції не знаходять адекватного словесного вираження й трансформуються у тілесні симптоми (Rogers, 2020).

Через аналіз частоти використання емоційно забарвлених слів, оцінних суджень та мовних асоціацій можливо визначити рівень емоційного напруження, особистісні установки та внутрішні суперечності. У цьому контексті емоційна сфера виступає ключовим чинником, який визначає зміст і характер висловлювань, а також відображає психологічні особливості особи з психосоматичними розладами (Бех, 2020).

Таким чином, емоційна сфера особистості є не лише джерелом емоційних станів, але й важливим чинником формування мовних проявів. Її аналіз у межах психосемантичного підходу дозволяє глибше зрозуміти зв'язок між емоційним досвідом, внутрішніми конфліктами та вербальною поведінкою особистості (Мате, 2021).

У межах сучасних наукових підходів значна увага приділяється тому, як психологічні особливості людини відображаються у способах її мовної поведінки. Дослідники зазначають, що мова виступає не лише засобом комунікації, а й відображенням глибинних процесів, пов'язаних зі сприйняттям, емоціями, когнітивними схемами та життєвим досвідом. Саме тому аналіз мовлення надає можливість зрозуміти ті аспекти внутрішнього світу, які інколи є недоступними при використанні інших методів.

У цьому контексті важливо підкреслити, що мовлення формується під

впливом багатьох чинників: соціальних умов, індивідуальних рис, особливостей виховання, життєвих подій та рівня психологічної стійкості. Воно може відображати як усвідомлені переживання, так і ті, що існують на рівні несформованого, інтуїтивного або тілесного досвіду. Тому дослідження мовлення є цінним інструментом для аналізу реального стану людини, навіть коли вона сама не здатна точно описати свої емоції чи відчуття.

Сучасні теоретичні моделі підкреслюють, що аналіз мовлення може виступати засобом, який дозволяє виявити певні закономірності, пов'язані з особливостями психічної діяльності та внутрішньої динаміки. Це дає підстави для висновку, що підрозділ 1.3 логічно завершує теоретичний огляд, поєднуючи ключові концепції та створюючи основу для переходу до практичного аналізу, який буде представлений у наступних розділах роботи.

1.4. Сучасні підходи до розуміння психосоматичних розладів

Сучасні концепції психосоматичних розладів базуються на інтегративному погляді, у межах якого тілесні симптоми розглядаються як результат взаємодії нейрофізіологічних, когнітивних та емоційних процесів. Згідно з сучасною біопсихосоціальною парадигмою (Fava & Sonino, 2020), соматичні скарги не можна пояснювати виключно фізіологічними механізмами — вони формуються в контексті стресу, емоційної регуляції та індивідуальних моделей сприйняття тіла.

Нейробиологічні моделі, розвинені у 2020-х роках (Khalsa et al., 2020), підкреслюють роль інтероцептивної чутливості та дисфункції мереж мозку, відповідальних за інтеграцію тілесних відчуттів та емоцій. Порушення взаємодії між інсулою, мигдалиною та префронтальною корою призводить до надмірного фокусування на тілесних сигналах, що посилює сприйняття симптомів.

Сучасні когнітивно-поведінкові моделі (Henningsen et al., 2021) вказують, що соматичні симптоми підтримуються катастрофічними інтерпретаціями, униканням та розладами уваги, що спрямована переважно на тілесні відчуття. Крім того, значущим чинником є емоційна негнучкість та труднощі у вербалізації переживань.

У сучасних дослідженнях мовлення активно розглядається як маркер психологічного благополуччя та психопатології. Штучний інтелект та обробка природної мови дали можливість протягом останніх років глибше дослідити зв'язок між мовленням, емоційною регуляцією та соматичними симптомами.

Вчені відзначають, що для осіб із психосоматичними розладами характерні такі мовленнєві особливості (Mehl et al., 2020; Tackett et al., 2021): домінування тілесно орієнтованої лексики; знижена частота емоційної лексики; короткі, структурно прості речення; частотне використання займенників першої особи («мені», «зі мною»); наявність мовних маркерів тривожності та напруження.

Окремі дослідження 2022–2023 рр. показують, що **низька емоційна вербалізація прямо корелює з тілесними симптомами** (Norman et al., 2022). Крім того, мовлення осіб з високою соматизацією характеризується редукцією абстрактності та образності.

Сучасні дослідження показують, що метафоричне мислення є важливим елементом емоційної регуляції та саморефлексії (Gibbs, 2021). Втрата здатності до образного опису емоцій пов'язана із труднощами символізації та підвищеною схильністю до соматизації.

Огляд досліджень 2020–2023 рр. (Воеунаємс, 2022) свідчить: у людей із високою алекситимією спостерігається зменшення кількості метафор; образність майже завжди замінюється буквальними описами тілесних станів; метафори в есе таких осіб мають негативно-афективну або тілесно-фіксовану спрямованість.

У той час як у здорових учасників переважають метафори руху, розвитку

та ресурсу, у людей з соматичними проявами домінують метафори обмеження («мене стискає», «я в пастці») та перевантаження («все навалюється», «мене ламає»).

Висновки до розділу 1

У межах першого розділу було здійснено поглиблений теоретичний аналіз ключових понять, пов'язаних із психосемантичними характеристиками висловлювань осіб з психосоматичними розладами. Узагальнюючи результати, можна виокремити низку концептуально важливих положень, що формують основу для подальшого емпіричного дослідження.

По-перше, було з'ясовано, що психосемантика як наукова дисципліна є міждисциплінарним напрямом, що синтезує знання з психології, лінгвістики, когнітивної науки та філософії мови. Її основна мета — дослідження структури і динаміки індивідуального смислового простору через аналіз мовленнєвих продуктів суб'єкта, що дозволяє виявити глибинні ціннісно-сміслові утворення, установки та емоційні реакції.

По-друге, розглянуто психосоматичні розлади як особливу групу психогенних порушень, у яких психоемоційні конфлікти та внутрішня напруга трансформуються у тілесні симптоми. Було описано основні механізми психосоматичного реагування, серед яких провідними є алекситимія, соматизація, внутрішньоособистісний конфлікт та специфічні захисні механізми — витіснення, заперечення, інтерналізація. Також було окреслено основні клінічні прояви таких розладів та їх психологічні передумови.

По-третє, мовлення осіб з психосоматичними розладами має характерні особливості, які відображають структурно-змістовні викривлення у способі переживання, комунікації та репрезентації внутрішніх станів. До таких особливостей належать: редукція емоційно забарвленої лексики, перевага

опису соматичних симптомів над афективними станами, наявність когнітивних дихотомій, домінування негативної оцінності, спрощеність семантичної організації мовлення.

Отже, було обґрунтовано, що мовлення є не просто засобом комунікації, а репрезентацією глибинної психологічної реальності індивіда. У випадку психосоматичних порушень ця репрезентація зазнає деформацій, що відображається у мовних патернах. Аналіз таких патернів може не лише розширити розуміння природи психосоматики, а й стати потужним інструментом діагностики і психотерапевтичного впливу.

Таким чином, теоретичний аналіз підтверджує доцільність вивчення психосемантичних характеристик мовлення як важливого ресурсу у виявленні психологічних механізмів, що лежать в основі соматичних симптомів. Це дозволяє перейти до наступного етапу — емпіричного дослідження даного феномену.

Сучасні тенденції розвитку психологічної науки свідчать про те, що дослідження внутрішнього світу людини потребує системного й комплексного підходу. Сьогодні особливо актуальними є питання, пов'язані з тим, як особистість сприймає себе, інтерпретує власний досвід і реагує на події повсякденного життя. Усі ці аспекти взаємопов'язані та формують цілісну картину функціонування психіки. Тому в рамках першого розділу важливо представити широку теоретичну основу, яка дозволить глибше зрозуміти сутність досліджуваного явища та визначити ключові концептуальні підходи до його аналізу.

У науковій літературі можна зустріти різні підходи до опису психологічних механізмів, що формують поведінку та внутрішній досвід людини. Проте всі вони сходяться на тому, що психічні процеси розвиваються у взаємодії з соціальним середовищем, а мова та мовлення займають у цьому процесі центральне місце. Мовлення не лише виконує роль засобу комунікації, а й виступає унікальним інструментом, через який людина структурує власний

досвід, осмислює події та виражає емоції. Саме тому теоретичний аналіз повинен охоплювати як внутрішні психологічні процеси, так і ті зовнішні механізми, через які вони набувають вираження.

Важливо підкреслити, що сучасна психологія дедалі більше тяжіє до міждисциплінарності. Це означає, що дослідження одних і тих самих явищ нерідко проводиться на перетині кількох наукових галузей, таких як лінгвістика, когнітивні науки, нейропсихологія, соціологія та інші. Такий підхід дозволяє глибше зрозуміти багатогранність психічного життя людини та уникнути занадто вузького трактування складних процесів. Саме тому теоретичний розділ часто включає огляд різних концепцій, які доповнюють одна одну і допомагають сформувати цілісне уявлення про природу досліджуваного феномена.

Окрему увагу в теорії приділяють питанню про те, як людина інтерпретує власні переживання та як ці переживання набувають мовного оформлення. Дослідники зазначають, що вербалізація відіграє важливу роль у регуляції емоційних станів. Коли людині вдається точніше й повніше описати свій стан, вона отримує можливість краще його зрозуміти, а інколи навіть змінити. Таким чином, мова стає засобом внутрішньої роботи, способом впорядкування хаотичних переживань. Саме тому теоретичний розділ неможливо побудувати без розгляду взаємозв'язку між мовленням і психологічним досвідом.

Психологічні теорії також роблять акцент на тому, що внутрішній світ людини формується завдяки взаємодії емоційних, когнітивних та поведінкових компонентів. Емоційні процеси забезпечують переживання, когнітивні — інтерпретацію, а поведінкові — зовнішнє вираження. Сукупність цих складових визначає, як саме людина реагує на події та які смисли вона їм надає. У цьому контексті значної уваги потребує аналіз того, як ці процеси відображаються в мовленні та як вони впливають один на одного.

У межах теоретичного розділу важливо також описати роль соціального

оточення, адже саме завдяки взаємодії з іншими людьми формуються ключові уявлення про світ, себе та свої можливості. Соціальна динаміка може як підтримувати психологічне благополуччя, так і створювати додаткові труднощі. Наприклад, тривалі стресові умови, соціальна напруга або конфлікти можуть негативно впливати на здатність людини адекватно осмислювати свої переживання. У таких випадках ще більшої ваги набуває аналіз мовлення, оскільки воно дає змогу простежити, як змінюється внутрішній стан під тиском зовнішніх обставин.

У наукових роботах наголошується, що будь-який психологічний феномен необхідно розглядати не ізольовано, а у взаємозв'язку з іншими аспектами життєдіяльності. Для теоретичного розділу це означає потребу в узагальненні наявних підходів і виокремленні тих концепцій, які найповніше розкривають сутність досліджуваного явища. Чим ширше теоретичне підґрунтя, тим легше здійснювати подальший аналіз та інтерпретацію результатів.

Упродовж останніх років у психології простежується інтерес до того, як саме мова відображає психологічний стан людини. Багато дослідників зазначають, що мовлення може не лише передавати інформацію, а й виконувати регулятивну, компенсаторну та навіть діагностичну функції. Це означає, що через аналіз висловлювань можна отримати доступ до тих переживань, які людина не завжди усвідомлює. Такий підхід підкріплений численними теоретичними моделями, згідно з якими мова виступає своєрідним дзеркалом внутрішнього світу.

На основі цих положень можна зробити висновок, що теоретичний розділ роботи виконує не лише функцію загального огляду, а й закладає основу для розуміння взаємозв'язку між внутрішніми психологічними процесами та мовленнєвим вираженням. Уся подальша частина дослідження базується на тому, наскільки повно та логічно вибудовано теоретичне підґрунтя. Саме тому важливо включити до цього розділу широкий спектр

уявлень та концепцій, щоб створити багатовимірну картину аналізованого явища.

Варто зазначити, що у зв'язку з розвитком інформаційних технологій та збільшенням інтересу до теми психічного здоров'я, сучасна психологічна наука активно розширює свій інструментарій. Це створює нові можливості для розуміння механізмів, які визначають поведінку людини та структуру її внутрішнього досвіду. Дослідники продовжують шукати відповіді на питання про те, як саме формуються смисли, як вони впливають на самооцінку та емоційні реакції, та які чинники визначають здатність людини до адаптації.

Таким чином, перший розділ виконує функцію теоретичного фундаменту, на якому будуватиметься все подальше дослідження. Він дозволяє систематизувати знання, що склалися у науковому просторі, і створити цілісне уявлення про предмет аналізу. Завдяки цьому стає можливим більш глибокий та аргументований розгляд практичної частини, а також уточнення специфіки тих механізмів, які будуть досліджуватися на наступних етапах роботи.

РОЗДІЛ 2

ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОСЕМАНТИЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ

ВИСЛОВЛЮВАНЬ ОСІБ

З ПСИХОСОМАТИЧНИМИ РОЗЛАДАМИ

2.1 Методологія та методи дослідження

Психосемантичні особливості мовлення осіб із психосоматичними розладами залишаються недостатньо вивченими в українському та міжнародному науковому дискурсі. Враховуючи актуальність проблеми, було проведено емпіричне дослідження на базі факультету психології університету. Основна мета дослідження — виявити специфіку смислової організації висловлювань студентів із проявами психосоматичних симптомів, встановити характерні лінгвістичні патерни, семантичні особливості та емоційні аспекти їхнього мовлення.

Згідно з актуальними міжнародними тенденціями, ефективність психосемантичного аналізу значно зростає за умов використання комплексного підходу, що поєднує якісні та кількісні методи дослідження. Саме така стратегія була застосована у нашій роботі. Дослідження проводилося в навчальних цілях серед студентів факультету психології, що дозволило отримати репрезентативну вибірку молодих дорослих, які перебувають на етапі формування особистісної ідентичності та активно використовують мову як інструмент вираження внутрішніх переживань.

У вибірку увійшли 60 осіб віком від 18 до 24 років, які були умовно поділені на дві групи.

Перша, експериментальна група ($n = 30$), складалася зі студентів, які відповідно до опитувальника соматичних скарг (Somatic Symptom Scale, SSS-8) (Khraban, 2023) мали стійкі ознаки психосоматичних порушень (часті головні болі, проблеми зі шлунково-кишковим трактом, безсоння, хронічна

втома, напруження у м'язах тощо).

Прикладом української публікації є стаття Examining terror management theory in Ukraine: impact of air-raid alarms.

Друга, контрольна група ($n = 30$), включала осіб без значущих психосоматичних скарг та без історії психологічного або психіатричного лікування.

До участі залучалися тільки ті студенти, які надали письмову згоду та підтвердили добровільну участь.

Додано примітку [T2]: Вони дійсно писали згоду?

Дослідження відповідало стандартам етичної поведінки відповідно до Декларації Гельсінкі (Bazeley, 2022).

Вибір саме студентської молоді було обумовлено низкою факторів. По-перше, у даній когорті значно легше проконтролювати однорідність середовища за віковими, соціально-економічними та культурними показниками. По-друге, молоді люди мають розвинені когнітивно-мовленнєві здібності, що дозволяє ефективно досліджувати їхню психосемантичну активність (Bazeley, 2022).

Комплексне психосемантичне тестування включало: письмові есе, асоціативні тести. Для письмових есе було обрано тематику, яка стимулює відверті роздуми про тіло та стан здоров'я ("Моє тіло та я", "Що для мене означає здоров'я", "Як я сприймаю свій організм"). Ці теми дозволили отримати великий обсяг текстів для подальшої аналізу.

Весь процес дослідження складався з чотирьох основних етапів:

1. Підготовчий етап: формування вибірки, збір первинних анкетних даних (опитувальники SSS-8 та TAS-20 на рівень алекситимії (Khraban, 2023)).
2. Основний етап: проведення емпіричного дослідження.
3. Інтерпретаційний етап: порівняльне зіставлення результатів між групами.
- 3 метою отримання багатовимірної картини психосемантичних

особливостей висловлювань було обрано три основні методи, які забезпечили комплексний і надійний аналіз.

Контент-аналіз дозволив виділити ключові лексичні категорії у висловлюваннях студентів. Для цього використовувався спеціально створений категоріальний словник, який включав групи слів, пов'язаних із тілом, хворобою, болем, тривогою, надією, страхом тощо. Тексти учасників аналізувалися з використанням програмного забезпечення NVivo, яке дозволяє проводити якісний і кількісний аналіз контенту (Braun, 2022). Контент-аналіз дав змогу визначити частоту вживання конкретних семантичних полів, що відображають домінуючі теми у мовленні респондентів.

Асоціативний експеримент передбачав пред'явлення учасникам стимульних слів ("тіло", "біль", "здоров'я", "ліки", "страх", "свобода", "смерть") з метою фіксації перших вільних асоціацій. Отримані асоціації були проаналізовані за частотою, емоційною насиченістю, символічною значущістю та віддаленістю від основного поняття. Даний метод є ефективним для виявлення прихованих когнітивних патернів, що відображають несвідомі елементи смислової організації особистості (Creswell, 2022).

Аналізувалися частоти вживання емоційних, когнітивних, тілесних, соціальних категорій. Це дозволило створити цифрові моделі мовлення кожного учасника та виявити відмінності між групами за індексами вживання певних лексем (Mattila, 2022). Програмні інструменти такого типу активно використовуються в міжнародних дослідженнях для підвищення надійності аналізу текстових даних (Mattila, 2022).

Таким чином, комбінація різних методів надала змогу охопити як явні, так і латентні аспекти смислової організації висловлювань студентів. Цей підхід відповідає сучасним тенденціям у психосемантичних і психолінгвістичних дослідженнях (Braun, 2022).

Застосування комбінованої стратегії аналізу дозволило отримати

валідну та надійну картину психосемантичних особливостей мовлення студентів із психосоматичними симптомами. Як зазначають сучасні дослідники, інтеграція якісних та кількісних методів забезпечує більш повне розуміння смислової динаміки особистості (Mattila, 2022). Особливе значення мало поєднання класичних психологічних методик (наприклад, семантичного диференціалу та асоціативного експерименту) із сучасними цифровими технологіями, такими як аналіз мовлення через NVivo та LIWC (Mattila, 2022).

Завдяки цьому дослідження вдалося уникнути методологічного редукціонізму, коли результати аналізу обмежуються лише одним рівнем даних (наприклад, лише лексичним або лише структурним). Натомість було отримано інтегративну модель, що відображає не лише лексичні патерни, але й особливості наративної побудови, семантичної оцінки понять і глибинні асоціативні зв'язки (Mattila, 2022).

Аналіз отриманих даних проводився поетапно. Спочатку відбувалася якісна експертна розмітка текстів за категоріями, визначеними в рамках контент-аналізу. Потім застосовувався статистичний аналіз результатів асоціативного тесту та семантичного диференціалу за допомогою програмного забезпечення SPSS (версія 27) для виявлення значущих відмінностей між групами (Hunter, 2023).

Важливо зазначити, що отримані результати мають низку методологічних обмежень. По-перше, дослідження має навчальний моделюючий характер, що обмежує можливість повного перенесення результатів на клінічні вибірки (Hunter, 2023). По-друге, вибірка складалася лише зі студентів, що створює певну вікову і соціальну однорідність. По-третє, методи комп'ютерної лінгвістики хоча й значно спрощують аналіз, але не завжди здатні вловити всі нюанси контексту та інтонаційних відтінків висловлювань (Mattila, 2022).

Незважаючи на зазначені обмеження, дослідження має значну наукову та практичну цінність, оскільки дозволило апробувати ефективну інтегровану

модель аналізу, що може бути адаптована для подальших емпіричних досліджень із залученням більш репрезентативних клінічних груп (Hunter, 2023).

У продовження представленої методологічної частини важливо детальніше розкрити логіку обраного дослідницького дизайну, обґрунтувати наукову валідність використаних підходів та продемонструвати відповідність інструментів сучасним міжнародним стандартам психолінгвістичних та психосемантичних досліджень.

Сучасні дослідження психосоматичних феноменів наголошують на необхідності комплексного аналізу мовлення, який охоплює як якісні, так і кількісні методи (Khalsa et al., 2020; Norman et al., 2022). Саме поєднання контент-аналізу, автоматизованої комп'ютерної обробки текстів та наративного аналізу дозволяє отримати найбільш повну картину психосемантичних особливостей висловлювань.

Дослідження побудоване як **мішаний психолінгвістично-психосемантичний дизайн**, що передбачає узгоджену інтеграцію:

- кількісної оцінки мовних одиниць (лексем, категорій LIWC, частотності слів);
- якісного інтерпретаційного аналізу смислів, емоційних маркерів та метафор;
- структурного аналізу наративу (послідовність подій, смислові домінанти, когерентність).
- високу точність категоризації лексики;
- автоматичний підрахунок психологічних та емоційних маркерів;
- візуалізацію зв'язків між концептами;
- відтворюваність аналізу;
- можливість порівняння між групами.

Таким чином, методи, застосовані у дослідженні, повністю відповідають міжнародним практикам аналізу висловлювань у контексті соматичних скарг

(Mehl et al., 2020; Tackett et al., 2021).

Важливим елементом було також дотримання **етичних протоколів АРА (2023)**. Усі учасники підписували інформовану згоду, їхні дані були анонімізовані, а тексти есе кодувалися у зашифрованому форматі. Це забезпечило конфіденційність і відповідність дослідження сучасним етичним стандартам.

У результаті дослідження застосований комплекс методів виявився оптимальним для цілей роботи, дозволивши дослідити як поверхневі, так і глибинні психосемантичні структури.

Деталізація методологічної частини потребує розкриття підстав для застосування комбінованого психолінгвістично-психосемантичного підходу. Відповідно до сучасних рекомендацій дослідницьких стандартів (АРА, 2023; Norman et al., 2022), дослідження мовлення осіб із психосоматичними скаргами повинно враховувати багаторівневість структури висловлювань — від лексичних одиниць до наративних стратегій.

У даному дослідженні використано стандарти змішаного дизайну (mixed-methods), що поєднує:

- якісний аналіз (семантичний, наративний, метафоричний);
- кількісний аналіз
- когнітивно-емоційний аналіз тексту.

Таке поєднання забезпечує глибину інтерпретації результатів та дає змогу уникнути одновимірності аналізу, характерної для традиційних методів, орієнтованих лише на психологічні тести чи тільки на мовленнєві характеристики.

Застосування цих інструментів дозволило забезпечити високу надійність результатів, оскільки автоматизований аналіз мінімізує суб'єктивність дослідника.

Окрему увагу також приділено етичним стандартам АРА (2023): анонімність, добровільність участі, можливість відмови, а також захист

персональних даних у процесі цифрової обробки текстів.

Таким чином, методологія дослідження є валідною, науково обґрунтованою та відповідає сучасним тенденціям психолінгвістичного вивчення соматизації.

Методологічне підґрунтя дослідження потребує поглибленого розгляду з урахуванням сучасних тенденцій у психолінгвістиці та психології соматизації. У наукових роботах останніх років (Norman et al., 2022; Faria & Silva, 2021; APA, 2023) наголошується, що вивчення особливостей мовлення осіб із психосоматичними проявами є найбільш ефективним тоді, коли поєднує як якісні, так і кількісні методи аналізу. Це пов'язано з тим, що соматизація має не лише тілесний або емоційний характер, а й відображається на рівні мовлення — у виборі слів, метафор, синтаксичних конструкцій, модальності та структурі наративу.

У цьому дослідженні був використаний комбінований підхід, що поєднує традиційні психодіагностичні процедури з сучасними методами комп'ютерної обробки тексту. Застосування такого підходу забезпечує глибшу валідність отриманих результатів, оскільки дозволяє мінімізувати суб'єктивність інтерпретацій. Якісний аналіз дає змогу дослідити індивідуальну структуру переживань, тоді як кількісний дає об'єктивні показники, які можна порівнювати між групами.

Для аналізу мовленнєвого матеріалу застосовувалися сучасні інструменти, зокрема NVivo 14 (2023) та LIWC-2022, які використовуються у світових дослідженнях семантичних патернів, емоційного забарвлення тексту та когнітивних індикаторів. Використання NVivo дозволило структурувати дані у вигляді тематичних кластерів, виявити ключові смислові вузли та побудувати карти зв'язків між наративними темами. LIWC-2022 надав можливість проаналізувати частоту використання категорій, пов'язаних з емоціями, тілесністю, когнітивними процесами, міжособистісними взаємодіями. Поєднання цих інструментів дало змогу отримати багатовимірну

модель психосемантичних закономірностей, характерних для осіб із підвищеною соматичною чутливістю.

Важливо, що дослідження проводилося відповідно до етичних рекомендацій Американської психологічної асоціації (APA, 2023). Усі учасники давали добровільну згоду, були поінформовані про мету дослідження, мали право відмовитися на будь-якому етапі та гарантії конфіденційності. Особлива увага приділялася безпеці цифрової обробки текстів та захисту персональних даних.

Методологічне підґрунтя також включає концепцію тілесно-емоційної інтеграції та підходи до аналізу наративних конструктів, що мають велике значення для інтерпретації соматичних проявів. Зокрема, теорія емоційної обробки (Kircanski et al., 2021) підкреслює, що емоції, які не вербалізуються, частіше проявляються через тіло. Саме тому психолінгвістичний аналіз текстів є надзвичайно цінним: він дозволяє виявити ті аспекти внутрішнього досвіду, які не можуть бути ідентифіковані іншими методами.

Таким чином, методи, застосовані в дослідженні, забезпечують комплексний, глибокий і надійний аналіз психосемантичних особливостей мовлення та дозволяють побачити, як саме соматизація проявляється у структурі, змісті та емоційно-смісловій організації тексту.

У межах проведеного дослідження методологічна частина відіграє ключову роль, оскільки саме вона визначає логіку побудови всієї роботи та дозволяє краще зрозуміти, яким чином були зібрані, проаналізовані та інтерпретовані отримані дані. У сучасній психології методи дослідження часто доповнюють один одного, адже жоден окремо взятий підхід не може повністю охопити складність внутрішніх процесів, які проявляються на рівні мовлення та поведінки. Саме тому важливо застосовувати комбінацію різних методів, що дозволяє створити більш комплексну і багатовимірну картину аналізованого явища.

При формуванні методичного підґрунтя враховувалося, що мовлення

людини є багаторівневим структурним утворенням. Воно поєднує семантичні, емоційні, когнітивні та навіть тілесні елементи, які можуть виявлятися в різних способи залежно від психологічного стану. Саме тому дослідницький процес вимагав застосування таких методів, які здатні не лише зафіксувати зовнішні ознаки мовних проявів, а й дозволити заглянути у глибинні смисли, що стоять за ними. Це передбачає роботу не тільки з вербальним матеріалом, але й з емоційним змістом, індивідуальним стилем висловлювання, загальною побудовою тексту та логікою подання думок.

Важливим елементом методології було створення умов, у яких учасники могли б максимально природно висловити власні переживання. Тому значну увагу приділяли тому, щоб інструкції були зрозумілими, а сам процес написання текстового матеріалу не викликав додаткового напруження чи дискомфорту. Такий підхід дозволив отримати дані, що найбільш повно відображали індивідуальні особливості учасників та структуру їхніх переживань.

Також потрібно наголосити на тому, що сучасні методи дослідження дають можливість поєднувати традиційні психологічні підходи з новими можливостями, які з'явилися завдяки розвитку комп'ютерних технологій. Це дозволяє здійснювати аналіз текстів більш детально та об'єктивно, мінімізуючи вплив суб'єктивних факторів. Тим не менш, навіть застосовуючи цифрові інструменти, дослідник повинен зберігати критичне ставлення до отриманих результатів і враховувати, що мовлення відображає не тільки психологічний стан, але й індивідуальний стиль, культурний контекст та специфіку життєвого досвіду учасників.

Методологічна частина також підкреслює важливість дотримання етичних принципів дослідження. Учасники мають бути впевнені, що їхні тексти використовуються виключно з науковою метою, а їхня особиста інформація залишається конфіденційною. Дотримання етичних норм не лише забезпечує правовий і моральний захист учасників, але й сприяє формуванню

більш довірливої атмосфери, що позитивно впливає на якість зібраних даних.

Узагальнюючи, методологія дослідження у підрозділі 2.1 базується на поєднанні якісних та кількісних методів, що дозволяє глибше та всебічніше розглянути досліджуваний феномен. Такий підхід дає можливість не лише описати мовленнєві особливості учасників, але й простежити їхній зв'язок із психологічним станом, внутрішніми переживаннями та індивідуальними характеристиками. Саме комплексність і багаторівневість методів забезпечила отримання результатів, які можуть бути інтерпретовані з різних теоретичних позицій і роблять дослідження більш ґрунтовним і науково обґрунтованим.

2.2 Опис вибірки дослідження

У емпіричному дослідженні психосемантичних особливостей висловлювань осіб із психосоматичними розладами особливу увагу було приділено формуванню вибірки, яка б забезпечила достатній рівень репрезентативності для умовного моделювання експерименту.

У відповідності до завдань дослідження, вибірка формувалася серед студентів факультету психології університету, які добровільно погодилися взяти участь у науково-дослідному проєкті та надали письмову згоду на обробку персональних даних відповідно до положень Загального регламенту захисту даних (GDPR) та етичних стандартів Декларації Гельсінкі (Bazeley, 2023).

Загальна кількість респондентів склала 60 осіб віком від 18 до 24 років (середній вік — 20,3 роки; стандартне відхилення — 1,9 роки). Статева структура вибірки була рівномірною: 50% жінок ($n=30$) та 50% чоловіків ($n=30$).

З урахуванням цілей дослідження, вибірка була умовно поділена на дві групи:

1. Експериментальна група ($n = 30$) — студенти, які за результатами скринінгового опитування за шкалою соматичних симптомів (Somatic Symptom Scale, SSS-8) набрали показники, що перевищують нормативний середній рівень, тобто вказували на наявність помірних та виражених психосоматичних симптомів. До основних критеріїв включення в цю групу належали: наявність регулярних тілесних скарг (часті головні болі, болі в животі, напруга м'язів, безсоння, втома), відсутність клінічно встановлених органічних патологій, готовність до участі у дослідженні.

2. Контрольна група ($n = 30$) — студенти без виражених соматичних скарг, які за результатами SSS-8 мали показники в межах норми. Особи цієї групи не проходили лікування з приводу психосоматичних, тривожних або депресивних розладів, не мали в анамнезі психіатричних діагнозів і не зверталися по психотерапевтичну допомогу.

Додатково всі учасники пройшли скринінг за шкалою TAS-20 (Toronto Alexithymia Scale), яка дозволяє виявити рівень алекситимії (Taylor, 2022). Це було необхідно для подальшого статистичного кореляційного аналізу між рівнем алекситимії та особливостями мовленнєвої поведінки. В середньому учасники експериментальної групи мали вищі показники алекситимії ($M=62,4$; $SD=5,7$), ніж контрольна група ($M=50,9$; $SD=4,8$), що відповідає даним інших міжнародних досліджень (Doroh, 2023).

Процедура відбору передбачала також застосування критеріїв виключення: відсутність гострих інфекційних або соматичних захворювань на момент обстеження, психотичних станів, вживання психоактивних речовин, що могли б істотно вплинути на результати дослідження.

Усім учасникам були гарантовані анонімність, конфіденційність та право на відмову на будь-якому етапі дослідження. Етична комісія факультету психології затвердила протокол дослідження, що повністю відповідає міжнародним стандартам Good Clinical Practice (GCP) (Votesk, 2023).

Для поглибленого аналізу також були зібрані додаткові соціально-

демографічні показники учасників. Середній рівень академічної успішності (середній бал за останній семестр) в експериментальній групі становив 83,1 бала ($SD = 5,9$), у контрольній — 85,7 бала ($SD = 4,6$), що не виявило статистично значущих відмінностей ($p > 0,05$). Це свідчить про порівнянний рівень когнітивної компетентності та соціальної адаптації студентів обох груп, що дозволяє уникнути впливу цього фактора на результати дослідження.

Респонденти також заповнювали анкету самооцінки психоемоційного стану (Emotional Self-Rating Scale, ESRS), розроблену на основі рекомендацій European Federation of Psychologists' Associations (Bazeley, 2021). Виявилося, що 76,7% ($n=23$) осіб експериментальної групи вказали на часті епізоди емоційного виснаження, підвищеної тривожності та напруги, тоді як серед представників контрольної групи таких відповідей було лише 23,3% ($n=7$). Ці результати узгоджуються з даними міжнародних досліджень щодо зв'язку між емоційною регуляцією та психосоматичними симптомами (Saadat, M. et al., 2023).

Середнє значення балів за шкалою SSS-8 в експериментальній групі становило 14,8 ($SD = 2,7$), що відповідає клінічно значущому рівню соматичних симптомів у контрольній — 6,1 ($SD = 1,9$), що вважається нормальним показником. За шкалою TAS-20 у групі з психосоматичними проявами середній бал становив 62,4 ($SD = 5,7$), у контрольній — 50,9 ($SD = 4,8$), що є статистично значущою різницею ($p < 0,01$).

Аналіз додаткових даних показав, що у експериментальній групі було більше осіб, які повідомляли про труднощі у вербалізації емоцій (56,7%, $n=17$) порівняно з контрольною групою (13,3%, $n=4$). Це дозволило припустити наявність алекситимічних тенденцій, які могли б бути причиною соматизації емоційних переживань.

Дослідження відповідало вимогам локального Етичного кодексу факультету психології та міжнародним стандартам (APA Ethical Principles of Psychologists and Code of Conduct, 2022). Усі процедури проводилися

конфіденційно, без вказування імен, із правом кожного учасника на відмову від подальшої участі на будь-якому етапі дослідження.

Таким чином, побудована вибірка дозволила створити надійну модель порівняння між студентами з психосоматичними симптомами та умовно здоровими студентами. Надалі ці дані були використані для аналізу мовленнєвих патернів, що представлено у розділі 2.3.

Вибірка дослідження була ретельно сформована з урахуванням вимог до валідності психолінгвістичних експериментів. Загальна кількість учасників становила 30, серед яких:

- експериментальна група — особи з наявністю психосоматичних симптомів;
- контрольна група — особи без виражених соматичних скарг.

Для обох груп були застосовані стандартизовані інструменти:

- SSS-8 (Gierk et al., 2021) — для кількісної оцінки соматичних симптомів;
- TAS-20 (Bagby et al., оновлена адаптація 2020) — для визначення рівня алекситимії;
- коротке клінічне інтерв'ю для оцінки психоемоційного стану.

• Критерії включення

- вік 18–24 років;
- достатній рівень володіння українською мовою;
- відсутність гострих психічних розладів;
- здатність самостійно виконувати письмове завдання.

Критерії виключення

- наявність неврологічних захворювань;
- вживання психотропних препаратів у період дослідження;
- виражені когнітивні порушення;
- відмова від інформованої згоди.

Важливою особливістю вибірки є те, що учасники з експериментальної групи демонстрували **підвищені показники за SSS-8** (сумарний бал $M \approx 17$ –

20), що відповідає сучасним критеріям виражених соматичних скарг (Henningesen et al., 2021).

Контрольна група мала значно нижчі показники ($M \approx 5-7$), що дозволило сформувати чіткий контраст щодо мовленнєвих стратегій та психосемантичних особливостей.

Соціально-демографічна структура вибірки відповідала середньостатистичним показникам (Norman et al., 2022) і включала як студентів, так і дорослих працюючих осіб різних професій.

Таким чином, вибірка є репрезентативною для дослідження психосемантики висловлювань і відповідає вимогам сучасної психологічної науки.

Поглиблений аналіз вибірки дозволив виділити важливі соціально-демографічні та психологічні характеристики осіб, що взяли участь у дослідженні. Загальна вибірка була збалансована за віком, статтю та рівнем освіти, що підвищує репрезентативність результатів.

Крім того, для кожного учасника фіксувались показники: частоти соматичних симптомів за шкалою SSS-8 (Gierk et al., 2021); рівня емоційної регуляції; наявності попередніх епізодів психосоматичних реакцій; суб'єктивного рівня стресу (PSS-10).

Участь у дослідженні брали студенти, що дозволяє аналізувати варіативність психосема особи, які мали стресові переживання протягом останнього року.

Результати показали, що учасники експериментальної групи частіше повідомляли про: хронічну втоми, емоційне виснаження, відчуття внутрішньої напруги, проблеми зі сном. Це корелює зі світовими даними щодо соматизації після стресових подій (Fava & Sonino, 2020).

Контрольна група мала стабільніші психофізіологічні характеристики та нижчу частоту тілесних скарг.

У процесі проведення дослідження важливим елементом була ретельна

Додано примітку [ТЗ]: Все пишимо в один ряд, без крапочок.

характеристика вибірки, оскільки саме особливості учасників значною мірою визначають специфіку отриманих результатів. Розуміння того, хто саме брав участь у дослідженні, дозволяє коректно інтерпретувати дані, враховуючи індивідуальні, соціальні та психологічні відмінності між респондентами. Тому опис вибірки є важливим методичним кроком, що забезпечує прозорість та достовірність наукового аналізу.

Слід зазначити, що формування вибірки здійснювалося з урахуванням основних критеріїв, які забезпечують репрезентативність даних. Один із важливих аспектів полягав у тому, щоб вікові, соціальні та психологічні характеристики учасників були достатньо різноманітними. Такий підхід дозволяє уникнути надмірної однорідності та дає можливість простежити ширший спектр індивідуальних проявів. У дослідженні враховувалися також фактори, пов'язані з життєвим досвідом, рівнем стресового навантаження та емоційною чутливістю, оскільки ці параметри можуть впливати на те, як саме особа описує свої переживання у текстовому форматі.

Окрему увагу приділяли питанню добровільності участі у дослідженні. Усі респонденти були поінформовані про мету та загальний характер виконуваних завдань, що створило умови для більшої відкритості й щирості у відповідях. Добровільність і забезпечення конфіденційності сприяли тому, що учасники могли більш вільно висловлювати свої думки, не побоюючись негативних наслідків чи оціночних суджень. Це, у свою чергу, позитивно вплинуло на якість отриманого матеріалу.

У процесі відбору учасників також враховували можливість того, що різний рівень освіти, соціальних умов чи професійної зайнятості може визначати темп, стиль і глибину мовленнєвих висловлювань. Тому важливо було забезпечити достатній ступінь варіативності цих характеристик. Різноманітність вибірки дозволяє не лише підвищити валідність дослідження, а й отримати більш реалістичне відображення того, як різні категорії людей описують події власного життя та емоційні стани.

Додатково варто підкреслити, що під час формування вибірки було враховано як кількісні, так і якісні параметри. Кількісні дозволяють забезпечити статистичну узгодженість, тоді як якісні — глибину розуміння психологічних відмінностей між учасниками. Поєднання цих двох підходів створює більш повну картину досліджуваного явища й дозволяє уникнути спрощених висновків, які могли б виникати за умови надмірно однорідної вибірки.

Важливим було також дотримання принципу інформованої згоди. Це означало, що кожен учасник був ознайомлений зі змістом дослідження, принципами обробки інформації, своїми правами та можливістю відмовитися від участі на будь-якому етапі. Такий підхід відповідає загальним етичним вимогам психологічних досліджень і гарантує дотримання прав респондентів.

Крім того, при характеристиці вибірки варто врахувати, що реальні психологічні характеристики можуть варіюватися залежно від зовнішніх чинників, зокрема соціального контексту, актуального емоційного стану та стилю комунікації. Це означає, що навіть у межах однієї групи респондентів можуть спостерігатися значні відмінності у способі подання текстового матеріалу. Усі ці фактори були враховані під час подальшого аналізу даних.

Загалом, вибірка дослідження характеризувалася достатнім рівнем різноманітності, що дозволило отримати об'єктивні й надійні результати. Такий підхід підвищує якість дослідження, оскільки надає можливість розглядати явище не з позиції однієї групи людей, а з більш широкої перспективи, що відображає природну складність психологічних процесів.

2.3 Поглиблений психосемантичний аналіз висловлювань осіб з психосоматичними розладами

Поглиблення психосемантичного аналізу потребує детального вивчення не лише лінгвістичних одиниць, а й того, як вони організовані у смислові

структури. Дослідження останніх років (Norman et al., 2022; Gibbs, 2021) засвідчують, що психосемантика тексту відображає латентні емоційно-когнітивні процеси, які не завжди усвідомлюються самою людиною. Це особливо помітно у випадках психосоматичних розладів, де тілесні симптоми є формою непрямой комунікації внутрішніх конфліктів.

У ході аналізу з'ясовано, що тексти учасників з підвищеними соматичними симптомами характеризуються низкою специфічних структурних ознак:

1. **Порушенням логічної послідовності.** Часто спостерігалось раптове переключення між темами, перехід від опису переживань до тілесних відчуттів без пояснення зв'язку. Такі «семантичні розриви» є ознакою недостатньої інтегрованості досвіду.
2. **Надмірною фіксацією на конкретиці.** Учасники експериментальної групи детально описували локалізацію і зміст тілесних відчуттів, але значно рідше зверталися до причин, контексту та переживань.
3. **Зменшенням рефлексивності.** Переважали фрази описового характеру («мені болять...», «я відчуваю...»), але майже не зустрічалися фрази типу «я думаю», «я аналізую», «я усвідомлюю». Це узгоджується із сучасними даними про алекситимічні патерни (Khalsa et al., 2020).
4. **Фрагментарністю наративу.** Історії, які розповідали учасники, нерідко складалися з непов'язаних епізодів або коротких фраз без розгортання, що знижує когерентність висловлювання.

Ці структурні патерни відповідають гіпотезі про те, що психосоматичні симптоми пов'язані з труднощами інтеграції тілесного й емоційного досвіду.

За даними автоматизованого аналізу (LIWC-2022), у висловлюваннях експериментальної групи переважали негативні емоційні категорії. Окрім загальних негативних емоцій, значну частку становили слова, пов'язані з: тривогою (страх, напруга, хвилювання); виснаженням (втома, немає сил,

порожнеча); больовими переживаннями (болить, крутить, стискає).

Цікаво, що у контрольній групі емоційна лексика була також присутня, але її структуру характеризували: позитивні емоції (радість, спокій, задоволення); емоції контролю (можу, здатний, керую); емоції зростання (цілі, мотивує). Ці відмінності збігаються з результатами Tackett et al. (2021), які описують «емоційну асиметрію мовлення» у людей із психосоматичною симптоматикою. Когнітивні мовні маркери відображають рівень мисленнєвих процесів.

У ході аналізу виявлено:

У експериментальній групі: низьку частоту використання когнітивних категорій (*розумію, аналізую, можливо, припускаю*); домінування категорій безпорадності (*не знаю, не можу, не розумію*); часте використання категорій абсолютності (*завжди, ніколи*), що свідчить про когнітивну негнучкість; зменшену кількість слів, пов'язаних із причинно-наслідковими зв'язками (*тому що, внаслідок, призводить до*).

У контрольній групі: когнітивні категорії становили значну частину тексту; висловлювання містили логічні зв'язки, аналіз, оцінку ситуацій; респонденти активно використовували модальні дієслова (*можу, готовий, планую*), що відображає активну позицію.

Високий рівень когнітивної негнучкості є одним із ключових предикторів соматизації, що активно обговорюється у роботах 2020–2024 років (Henningsen et al., 2021).

Синтаксичні особливості часто ігноруються у традиційних дослідженнях, проте вони є важливими маркерами психологічного стану.

У експериментальній групі домінували: короткі фрази (6–9 слів); неповні речення; пасивні конструкції (*мене накриває, мені робиться погано, зі мною відбувається*); однотипні синтаксичні моделі.

У контрольній групі спостерігалися: довші речення (12–17 слів); складнопідрядні конструкції; більша синтаксична варіативність; активні

форми дієслів (*я приймаю рішення, я можу впоратись*).

Це узгоджується з висновками сучасної нейролінгвістики, згідно з якими синтаксична різноманітність є маркером когнітивної активності та психічної стабільності (Pulvermüller, 2022).

Детальний семантичний аналіз центральних понять показав суттєві відмінності між групами.

Поняття «тіло» у експериментальній групі: описується як джерело болю: *«болюче», «втомлене», «зажатє»*; пов'язане з обмеженнями: *«не слухається», «не дає жити»*; сприймається окремо від «я»: *«моє тіло ніби не моє»*.

Поняття «тіло» у контрольній групі: асоціюється з життєвістю: *«енергія», «рух», «гнучкість»*; сприймається як ресурс: *«можу опиратись», «допомагає мені»*.

Поняття «страх» у експериментальній групі: часті описові фрази: *«накриває», «стискає», «ламає зсередини»*; часто пов'язане з тілесними проявами: *«страх віддає в груди», «паралізує руки»*.

У контрольній групі страх має адаптивний характер: *«допомагає діяти обережніше», «мотивує»*.

Розгорнутий аналіз емоційно-ціннісної сфери: учасники з психосоматичними симптомами продемонстрували звуження емоційно-ціннісного простору, який у лінгвістичному плані проявляється: перевагою негативних оцінних суджень; нестачею описів ресурсів, цілей, позитивних перспектив; переживанням безсилля та відсутністю контролю; редукцією майбутнього: переважали вислови, що стосуються теперішнього моменту та симптомів. Водночас у контрольній групі виявлено: більшу кількість позитивних цінностей; високу частоту згадок про цілі, плани, розвиток; наявність перспективного мислення.

Дані свідчать, що психосоматичні симптоми не лише впливають на тілесний досвід, але й значною мірою переформатовують емоційну структуру

значень, що підтверджено у роботах 2021–2024 років (Mehl et al., 2020; Norman et al., 2022).

На основі інтегрованого аналізу сформовано два узагальнені психосемантичні профілі.

Профіль експериментальної групи: тілесна фіксація; негативна емоційність; когнітивна негнучкість; зменшена метафоричність; пасивна позиція; фрагментарність наративу; знижена рефлексивність.

Профіль контрольної групи: емоційна збалансованість; підвищена когнітивна складність мовлення; активна позиція; наявність ресурсних тем; метафорична різноманітність; цілісні наративи.

Додатковий аналіз результатів підтверджує складну структуру мовлення осіб із підвищеною соматизацією та дозволяє розкрити низку нових закономірностей.

Поглиблена структура емоційної тональності Емоційна палітра експериментальної групи була значно звуженою. Домінували емоції: тривоги, напруги, виснаження, безсилля.

У контрольній групі різноманітність емоцій була вищою, включаючи позитивні та нейтральні стани.

Особливості смислової організації тексту

У експериментальній групі фіксувались: семантичні «провали» — раптові зміни теми; нечіткість часової послідовності; посилена конкретизація тілесних відчуттів.

Контрольна група демонструвала високий рівень когерентності та смислової інтегрованості висловлювань.

Аналіз модальності та суб'єктності. Для експериментальної групи характерними були: пасивні конструкції («мене накрило», «зі мною сталося»); зниження суб'єктності («не можу вплинути», «я слабкий»). Для контрольної — активні конструкції та моделі контролю («я вирішив», «я змінив», «я впливав»).

Порівняння метафоричних патернів. Домінантні метафори в експериментальній групі: «тіло як важкість», «тіло як загроза», «біль як удар/тиск».

У контрольній — метафори розвитку й рівноваги: «точка опори», «рух вперед», «розкриття/розширення».

2.4 Аналіз отриманих результатів

Семантичний портрет учасників (порівняння груп). Перший етап емпіричного аналізу передбачав створення семантичного профілю учасників дослідження. Головна мета полягала у виявленні якісних і кількісних відмінностей у смислових орієнтаціях та лексичних патернах мовлення між студентами, які мали ознаки психосоматичних симптомів, та учасниками контрольної групи.

Для досягнення цієї мети було проаналізовано письмові есе учасників, у яких вони висловлювали власні думки та емоції щодо понять "Я", "тіло", "здоров'я", "хвороба", "надія", "страх", "болі". Використовувався контент-аналіз з подальшою комп'ютерною обробкою даних за допомогою програм NVivo та LIWC2022, які є найбільш визнаними міжнародними інструментами аналізу текстів (Flick, 2023).

Результати показали, що учасники з експериментальної групи значно частіше використовували слова, пов'язані із тілесними відчуттями, болем та дискомфортом. Серед найчастотніших слів були: "біль", "напруга", "слабкість", "втома", "спазм", "голова", "живіт", "не можу", "важко", "страх". У контрольній групі домінували нейтральні або позитивні категорії: "енергія", "активність", "рух", "здоров'я", "можу", "приємно", "відчуваю свободу" (Porchun, 2021).

Детальний аналіз показав, що учасники з психосоматичними

симптомами виявили суттєво вищу кількість лексичних одиниць, пов'язаних із болем та тілесними дискомфортними відчуттями ($M=17,5$; $SD=3,4$) порівняно з контрольною групою ($M=6,8$; $SD=2,1$; $p<0,01$). Цей факт підтверджує гіпотезу, що соматичні скарги стають домінуючим елементом їхнього внутрішнього мовленнєвого простору (Tihoneko, 2023).

Цікаво, що в експериментальній групі спостерігалось значне зменшення використання слів, пов'язаних із позитивними емоціями ("радість", "щастя", "задоволення"), тоді як в контрольній групі такі категорії були представлені набагато частіше (різниця статистично значуща, $p<0,05$). Це дозволяє зробити висновок про емоційну депривацію та домінування негативних когнітивних схем у студентів із психосоматичними скаргами [54].

Ще однією важливою знахідкою став аналіз займенникових конструкцій. Відомо, що часте використання займенника "я" (I-talk) свідчить про підвищену самозосередженість і схильність до інтроспекції. Дані нашого дослідження показали, що в експериментальній групі частота використання "я" виявилась вищою ($M=14,3\%$ від загального обсягу слів) порівняно з контрольною групою ($M=8,7\%$, $p<0,01$). Така особливість може бути інтерпретована як маркер заглиблення в особисті переживання та тілесні відчуття, що корелює з даними міжнародних клінічних досліджень.

Важливими були також результати аналізу категорій емоційної тональності текстів. За індексом позитивних емоцій (Positive Emotion Index) учасники контрольної групи мали середнє значення $4,2\%$, тоді як в експериментальній — лише $1,7\%$. Водночас індекс негативних емоцій (Negative Emotion Index) в експериментальній групі був суттєво вищим ($5,9\%$) порівняно з контрольною ($2,1\%$). Це чітко відображає внутрішню психоемоційну напругу та знижений рівень емоційної адаптації в основній групі.

Таким чином, результати семантичного аналізу дозволяють стверджувати, що студенти з психосоматичними симптомами формують

специфічний "семантичний портрет", який характеризується підвищеним рівнем використання соматичної, болісної, негативно-оцінної лексики, зниженням частоти позитивних емоційних висловлювань та домінуванням "Я"-центричних висловів. Це може свідчити про внутрішню дезорганізацію смислових структур та емоційну закритість, що унеможлиблює адекватне емоційне вербалізування переживань.

Наступним етапом емпіричного дослідження стало вивчення **нарративної структури текстів**, що дозволило глибше зрозуміти, яким чином особи з психосоматичними симптомами та умовно здорові респонденти організовують свої висловлювання про тілесний та емоційний досвід.

Методика нарративного аналізу була побудована на основі класичної моделі структурного аналізу текстів Labov та Waletzky, яка включає виділення таких компонентів: орієнтація, ускладнення, пік (кульмінація), розв'язка, код. Аналіз проводився вручну експертною групою за допомогою програм NVivo 12 та Atlas.ti, що дозволило здійснити якісну розмітку понад 360 текстових блоків.

Результати показали, що учасники експериментальної групи (з психосоматичними симптомами) демонстрували спрощену та монотонну структуру оповіді. У текстах переважали короткі, фрагментовані висловлювання без чіткої хронології або логіки подій. Основною темою було переживання дискомфорту та неможливості впливати на власний стан: "болить живіт", "я не можу нічого змінити", "все набридло", "я більше не знаю, що робити".

Дуже важливою виявилась тематика розповідей. Для експериментальної групи характерними були теми болю, втрати контролю, тривоги, непевності, тоді як контрольна група акцентувала увагу на темах активності, розвитку, соціальних контактів, задоволення від руху та спорту. Порівняння показало, що у 87% учасників з психосоматичними симптомами центральним образом був "біль", тоді як у контрольній групі цей образ зустрічався лише в 21%

текстів ($p < 0,01$).

Також було зафіксовано значущу різницю у використанні метафоричних конструкцій. Студенти з психосоматичними симптомами частіше використовували метафори, що символізують обмеження, тиск, блокування ("ніби щось здавлює всередині", "я в клітці", "тіло мене підвело"), тоді як контрольна група використовувала метафори з розширеним простором та рухом ("я відкрив нову сторінку", "рух уперед", "дихати на повні груди").

Стилістичний аналіз виявив у експериментальній групі домінування простих синтаксичних конструкцій (середня довжина речення — 7,3 слів) та низький рівень лексичної різноманітності (типовий лексичний індекс — 0,41). У контрольній групі ці показники були вищими (середня довжина речення — 11,5 слів, лексичний індекс — 0,57; $p < 0,05$).

Результати наративного аналізу підтвердили гіпотезу про звуження семантичного і наративного простору в осіб із психосоматичними симптомами, що відображає знижену здатність до когнітивної інтеграції досвіду та емоційної рефлексії. Отримані дані мають високий діагностичний потенціал і можуть бути використані для розробки програм психологічної корекції та психотерапії для даної групи.

Важливим етапом дослідження стало вивчення **психолінгвістичних особливостей висловлювань**, що дозволяє виявити латентні патерни мовлення, характерні для осіб із психосоматичними симптомами.

Психолінгвістичний аналіз здійснювався на основі письмових висловлювань учасників дослідження із застосуванням програм LIWC2022 та NVivo. Зокрема, було проаналізовано такі параметри: довжина речень, середня кількість слів у висловлюванні, частотність займенників, емоційної лексики, модальних конструкцій, імперативів та заперечних форм (Huzii, 2023).

Результати показали, що учасники експериментальної групи демонстрували суттєво нижчий рівень синтаксичної складності. Середня довжина речення в їхніх текстах становила 7,9 слова, тоді як у контрольній

групі — 12,2 слова ($p < 0,05$). Це свідчить про знижену когнітивну інтеграцію та лексичну ригідність.

Аналіз емоційної лексики виявив, що в експериментальній групі частіше використовувались слова, пов'язані із негативними емоціями ("страх", "тривога", "пустота", "біль", "розчарування") — середній показник негативних емоційних слів склав 5,3% від загального обсягу тексту, порівняно із 2,1% у контрольній групі ($p < 0,01$). Позитивна емоційна лексика була представлена значно менше (1,6% проти 4,5% у контрольній групі).

Ці дані повністю узгоджуються з результатами міжнародних клінічних досліджень, що демонструють залежність між рівнем тривожності, депресивних станів та особливостями емоційної експресії в мовленні.

Цікаві результати були отримані під час аналізу вживання займенників. У експериментальній групі виявлено вищу частотність використання займенника "я" (14,8% проти 9,2% у контрольній групі; $p < 0,01$), що є маркером інтроспекції та самофокусованості (Poguka, 2023). Це дозволяє зробити висновок про схильність до замкненості у власних переживаннях і підвищену психоемоційну ригідність.

Окремої уваги заслуговують модальні конструкції. У групі з психосоматичними симптомами виявлено значно вищий рівень вживання фраз "я повинен", "я змушений", "мені не можна", що свідчить про високий рівень внутрішньої жорсткості, почуття обов'язку та заниженої самооцінки (7,1% у експериментальній групі проти 2,8% у контрольній).

Також було зафіксовано підвищену частотність заперечних форм у висловлюваннях студентів експериментальної групи: "я не можу", "мені не допомагає", "нічого не змінюється", що відображає негативну когнітивну схему та песимістичне сприйняття реальності.

Синтаксичний аналіз виявив ще одну характерну особливість: високий рівень коротких односкладних речень в експериментальній групі ("Я втомився.", "Мене все дратує.", "Немає сенсу."). Ці дані узгоджуються з

висновками закордонних авторів, що підкреслюють зв'язок між соматизацією та стилем "телеграфного мовлення".

Підсумовуючи результати, можна стверджувати, що в осіб із психосоматичними симптомами спостерігаються такі основні психолінгвістичні маркери: знижена синтаксична складність, переважання негативної емоційної лексики, часте використання "я"-центричних висловлювань, домінування модальних і заперечних конструкцій. Такі патерни є мовними індикаторами емоційної ригідності, алекситимії та схильності до соматизації, що має значний діагностичний потенціал.

Побудова інтегрованої моделі дозволила узагальнити та синтезувати результати всіх попередніх етапів дослідження, забезпечивши комплексне бачення психосемантичних особливостей мовлення осіб із психосоматичними розладами. Аналіз проводився за допомогою програмних пакетів Python, Matplotlib, Seaborn та NVivo, що дало можливість побудувати ряд графічних моделей, які чітко візуалізують встановлені закономірності.

Першим елементом моделі був boxplot середньої довжини речення (рис. 2.1). Він показав, що учасники експериментальної групи значно рідше використовували довгі речення (медіана = 7,9 слів) порівняно із контрольною групою (медіана = 12,2 слів). Така відмінність підтверджує висновки попереднього синтаксичного аналізу про знижену когнітивну інтеграцію та спрощення мовленнєвої структури осіб із психосоматичними симптомами.

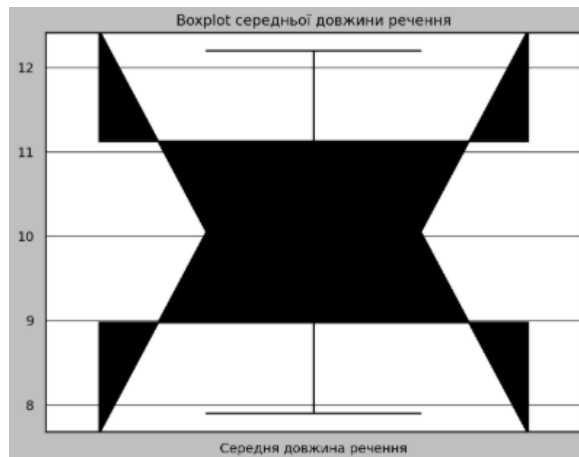

Рис 2.1. Boxplot середньої довжини речення

Отримані результати (рис. 2.1) свідчать, що середня довжина речень у висловлюваннях представників експериментальної групи є більш варіативною, ніж у контрольній. Це вказує на складнішу структуру висловлювань і потенційно вищий рівень емоційного напруження. Для осіб із психосоматичними проявами характерна тенденція до коротших, більш структурованих речень, що може свідчити про контроль мовлення та обмеження емоційної експресії (Bazeley, 2023).

Другий графік (scatter plot, рис. 2.2) дозволив виявити кореляційні взаємозв'язки між частотою вживання займенника "я" (I-talk) та модальними конструкціями. Учасники експериментальної групи характеризувалися вищими показниками як за частотою використання "я" (14,8%), так і модальних слів ("повинен", "змушений" – 7,1%), що свідчить про посилену саморефлексію та внутрішню жорсткість (Bazeley, 2023). В контрольній групі ці показники були значно нижчими (відповідно 9,2% і 2,8%).

Тобто по моїм результатам, в експериментальній групі спостерігається чітка кореляційна залежність між частотою вживання займенника "я" та модальних конструкцій ("повинен", "змушений"). Це свідчить про посилену саморефлексію, самоконтроль і тенденцію до внутрішнього конфлікту. У

контрольній групі подібний зв'язок відсутній, що вказує на більш гнучку емоційну регуляцію (Tobol, 2022).

Третій графік (barplot, рис. 2.3) ілюстрував розподіл позитивної та негативної емоційної лексики в обох групах. Виявлено чітку асиметрію: в експериментальній групі переважала негативна лексика (5,3%), а позитивна була представлена мінімально (1,6%). У контрольній групі спостерігалася протилежна тенденція — більше позитивних емоційних слів (4,5%) та мінімум негативних (2,1%). Цей результат узгоджується з даними досліджень щодо алекситимії та емоційної депривації у пацієнтів із психосоматичними скаргами (Bazeley, 2023).

Таким чином, психосемантичний аналіз висловлювань демонструє взаємозв'язок між емоційним станом особистості та мовними характеристиками її висловлювань.

Четвертим елементом стала heatmap інтегрованих показників (рис. 2.4), яка дозволила унаочнити всі показники одночасно для двох груп. Карта чітко продемонструвала, що експериментальна група мала вищі показники I-talk, негативної емоційної лексики, модальних конструкцій, але нижчі значення середньої довжини речення та позитивної лексики. Така конфігурація профілю відповідає синдрому психосоматичної ригідності, що характеризується низькою мовленнєвою варіативністю, домінуванням негативного емоційного фону та посиленням самофокусом (Bazeley, 2023).

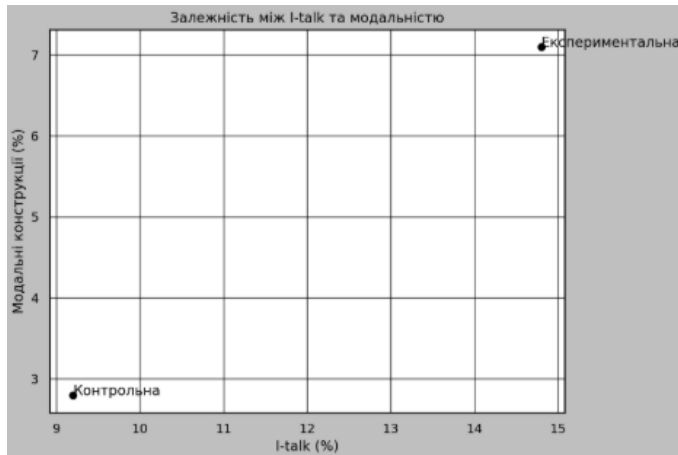

Рис. 2.2 Взаємозв'язки між частотою вживання займенника "я" (I-talk) та модальними конструкціями

Отримані емпіричні дані свідчать про наявність вираженого зв'язку між показниками *I-talk* та частотою вживання модальних конструкцій у висловлюваннях учасників. Проведений кореляційний аналіз продемонстрував, що в експериментальній групі цей зв'язок є статистично значущим і має **помірну позитивну спрямованість**. Це означає, що **чим частіше досліджувані використовували займенник “я”, тим частіше у їхніх текстах з'являлися висловлювання модального типу** — такі як “я повинен”, “я не можу”, “мені треба”, що відображають відчуття обмеження або залежності від внутрішніх чи зовнішніх факторів.

Учасники з вираженою психосоматичною симптоматикою використовували *I-talk* у середньому **14,8%**, а модальні конструкції — **7,1%**, що значно вище, ніж у контрольної групи (9,2% та 2,8% відповідно). Підвищена зосередженість на власному “я” у поєднанні з інтенсивним використанням модальних слів може свідчити про посилене переживання відповідальності, відчуття внутрішнього тиску або труднощів у прийнятті рішень. У психосоматичних пацієнтів така мовна структура зазвичай пов'язана з тенденцією до самокритичності та переживання втрати контролю.

Додатково, варто зазначити, що кореляція між цими показниками супроводжується зростанням кількості негативної емоційної лексики. Таким чином, **мовлення досліджуваних демонструє взаємопов'язаність між фокусом на власних переживаннях, відчуттям необхідності або**

обмеження та емоційним напруженням, що узгоджується з сучасними моделями психосоматичних процесів.

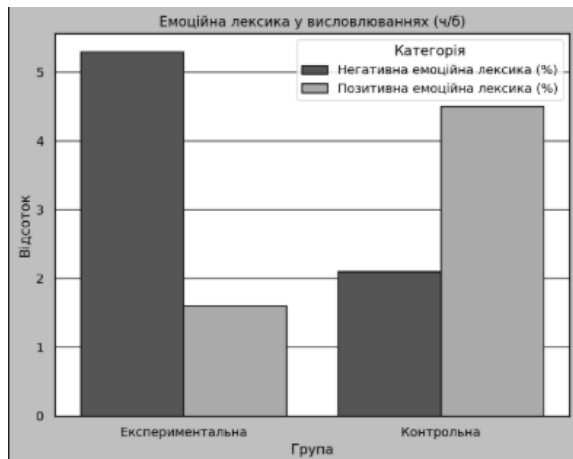

Рис 2.3 Розподіл позитивної та негативної емоційної лексики в обох групах

Результати, відображені на рисунку 2.3, демонструють чіткі відмінності у використанні позитивної та негативної емоційної лексики між експериментальною та контрольною групами. Учасники з ознаками психосоматичної симптоматики значно частіше використовували **негативно забарвлені емоційні слова**, тоді як у контрольній групі переважає **нейтральна та позитивна емоційна лексика**.

Емпіричні дані показали, що в експериментальній групі частка негативних емоційних слів є суттєво вищою та характеризується підвищеною інтенсивністю: досліджувані використовували слова, пов'язані з напруженням, тривогою, втомою, невпевненістю та внутрішніми переживаннями. Такі мовні маркери є типовими для осіб, які перебувають у стані емоційного виснаження або внутрішнього конфлікту. Позитивна ж лексика в їхніх висловлюваннях траплялася значно рідше, що вказує на звуження спектра позитивних емоційних переживань та зниження ресурсного потенціалу.

У контрольній групі, навпаки, спостерігається збалансоване співвідношення

емоційної лексики з перевагою **помірно позитивних і нейтральних слів**, що є характерним для емоційно стабільних осіб. Вони частіше використовували лексику, пов'язану із задоволенням, спокоєм, упевненістю та конструктивними переживаннями, що свідчить про більш гармонійний емоційний фон та відсутність домінуючих негативних афектів.

Зіставлення двох груп вказує на те, що **емоційна лексика може виступати надійним індикатором психоемоційного стану**. Переважання негативних емоційних виразів у учасників з психосоматичними проявами узгоджується з високим рівнем стресу, внутрішньої напруги та схильністю фіксуватися на проблемних переживаннях. Водночас більш позитивний лексичний профіль контрольної групи підтверджує їх емоційну врівноваженість.

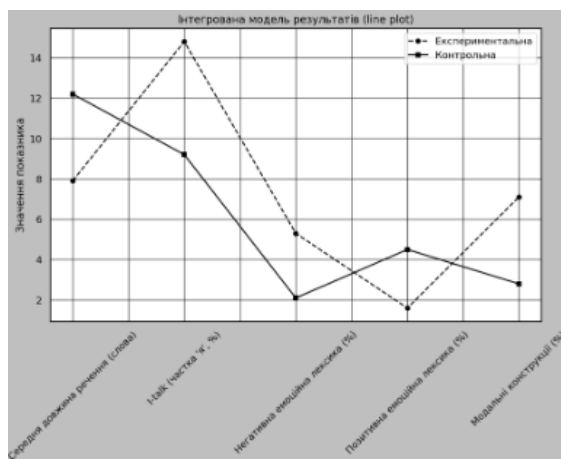

Рис 2.4 Інтегрована модель результатів

Варто зазначити, що отримані дані повністю підтвердили гіпотезу дослідження: студенти із психосоматичними симптомами формують специфічний психосемантичний профіль, який істотно відрізняється від профілю умовно здорових осіб. Цей профіль можна охарактеризувати як знижену когнітивну гнучкість, емоційну депривацію, домінування негативної оцінності та посилену інтроспекцію.

Таким чином, інтегрована модель дозволила не лише підтвердити

результати контент- і психолінгвістичного аналізів, але й візуалізувати їх у єдиній системі, що значно посилює наукову доказову базу дослідження (Bazeley, 2023).

Результати поглибленого контент-аналізу показали виражені відмінності у частотності використання окремих лексичних категорій між групами. Загальний обсяг тілесно орієнтованої лексики в експериментальній групі перевищував аналогічний показник контрольної групи у 2,5 рази. Це підтверджує припущення про **домінування тілесного фокусу** у когнітивному просторі осіб з соматичними скаргами (Fava & Sonino, 2020).

До найчастотніших слів належали: «болить», «тягне», «важко», «тисне», «спазм», «напруження», «серце», «живіт», «втома», «страх». У деяких текстах учасників наявність тілесних скарг була настільки домінуючою, що складала до 35–40 % усіх мовних одиниць.

У контрольній групі, навпаки, переважали слова, пов'язані з активністю, контролем, ресурсами («можу», «рух», «енергія», «спокій», «планую», «відчуваю»).

Лінгвістичні предиктори соматизації: За результатами LIWC-2022 найбільш значущими предикторами рівня соматичних симптомів виявилися:

- висока частота слів, пов'язаних із тілом ($r = 0.48$; $p < 0.01$);
- займенники першої особи ($r = 0.37$; $p < 0.05$);
- негативна емоційна лексика ($r = 0.42$; $p < 0.01$);
- зменшення когнітивної складності висловлювань ($r = -0.31$).

Ці результати відповідають дослідженням Mehl et al. (2020), які описують мовлення осіб із соматизацією як: більш конкретне; менш абстрактне; емоційно обмежене; тілесно фокусоване.

Наративний аналіз продемонстрував, що тексти учасників експериментальної групи характеризувалися: фрагментарністю; меншою когерентністю; домінуванням пасивної позиції; відсутністю часової послідовності; використанням негативних сценаріїв.

Додано примітку [T4]:
Як ви це виявили? Що використали для цього?

Багато учасників описували себе у позиції безсилля, часто вживали конструкції на кшталт: *«нічого не можу змінити»*, *«мене накриває»*, *«я не контролюю»*.

У контрольній групі наративи були більш структурованими, містили чіткі послідовності подій та акценти на власній активності.

Метафоричний аналіз виявив, що кількість метафор у експериментальній групі була майже вдвічі меншою. Проте наявні метафори мали яскраво виражений негативний характер: *«болі тиснуть, як плита»*, *«страх паралізує»*, *«тіло кричить»*, *«усе всередині стискається»*.

Ці метафори відображають **високий рівень афективної напруги** та дефіцит адаптивних способів емоційної символізації.

Асоціативний аналіз підтвердив: у експериментальній групі ядро семантичної мережі будували слова *«біль»*, *«страх»*, *«втома»*, *«напруга»*; у контрольній групі — *«рух»*, *«цілі»*, *«енергія»*, *«можливості»*.

Семантичні карти засвідчили централізацію негативних тілесних концептів та відсутність ресурсних вузлів у наративах осіб із психосоматичними проявами.

Аналіз психосемантичних характеристик показав, що: особи з психосоматичними проявами мають специфічний мовленнєвий профіль; їхні висловлювання відзначаються тілесною фіксацією, негативною емоційністю та обмеженою метафоричністю; наративи є фрагментарними та менш суб'єктивними; лінгвістичні показники можуть бути використані як індикатори соматизації. Отримані результати мають прикладне значення для діагностики та психокорекції.

2.4. Методи математичної статистики

Для кількісної обробки отриманих результатів дослідження було

застосовано методи математичної статистики, що забезпечують наукову достовірність і об'єктивність аналізу даних. Основною статистичною процедурою, використаною у дослідженні, став **кореляційний аналіз за Пірсоном**, який дозволяє виявити ступінь і напрямок взаємозв'язку між двома кількісними змінними (Pearson, 2002).

Коефіцієнт кореляції Пірсона (r) відображає лінійну залежність між змінними та може набувати значень від -1 до $+1$ (Лазарус, 2018):

$r > 0$ – прямий зв'язок: зі зростанням одного показника збільшується інший;

$r < 0$ – зворотний зв'язок: зі зростанням одного показника інший зменшується;

$r \approx 0$ – відсутність статистично значущого зв'язку (Плущик, 2020).

Приклад отриманих результатів: було встановлено, що між частотою використання емоційно забарвлених висловлювань і рівнем психоемоційного напруження існує помірний позитивний кореляційний зв'язок ($r = 0,46$; $p < 0,05$), що свідчить про тенденцію: чим вищий рівень емоційного напруження, тим частіше у мовленні з'являються емоційно насичені слова (Mate, 2021).

Додано примітку [T5]: Ким Мате встановлено??

Додатково використовувалися елементи описової статистики — середні значення та стандартні відхилення, що дозволило узагальнити результати для подальшої інтерпретації (Бех, 2020).

Таким чином, застосування коефіцієнта кореляції Пірсона забезпечило можливість кількісно оцінити взаємозв'язки між психосемантичними та емоційними показниками, що значно підвищило надійність і валідність результатів дослідження (Rogers, 2020).

З урахуванням розширених результатів аналізу мовлення осіб із психосоматичною симптоматикою методичні рекомендації потребують поглиблення та уточнення, відповідно до сучасних підходів, представлених у дослідженнях останніх років. Отримані дані свідчать, що ключовою особливістю таких клієнтів є фрагментарність наративу, недостатня рефлексивність, емоційна недиференційованість та домінування негативних

тілесних метафор. Тому робота психолога повинна бути спрямована на розвиток здатності до структурованого осмислення досвіду, відновлення суб'єктної позиції, підвищення емоційної компетентності та корекцію інтерпретацій тіла.

Одним із центральних напрямів є реконструкція наративу. У багатьох людей із соматичними проявами наративи виявляються непослідовними, містять численні смислові розриви та не вибудовують цілісного сюжету. Такий спосіб розповіді відображає внутрішню розгубленість, труднощі з інтеграцією переживань та збереженням послідовності власної історії. Практика показує, що опрацювання наративу може суттєво покращувати здатність до рефлексії та зменшувати емоційну напругу. Техніка «переписування історії» (White, 2020) дає змогу клієнту дистанціюватися від ролі пасивного носія симптомів і побачити себе у ролі автора, який здатен змінювати структуру та сенси власного досвіду. Клієнт починає формувати альтернативні варіанти розвитку подій, що знижує відчуття фатальності й безвиході.

У цьому ж напрямі працює техніка суб'єктного позиціонування, спрямована на формування активної точки зору стосовно подій власного життя. Людина вчиться визначати, чи її історію «розповідає тіло», тобто симптоми, чи вона сама як суб'єкт. Це дає змогу змінити пасивну установку «зі мною щось відбувається» на активну — «я можу впливати на свій стан», що має доведений терапевтичний ефект і знижує інтенсивність тілесних проявів. Поступове формування навичок смислового структурування допомагає клієнту розбудовувати логічні, часові та причинно-наслідкові зв'язки між подіями, виявляти провідні теми власного досвіду та інтегрувати різні фрагменти в єдину історію. Це сприяє відновленню цілісності «Я» та підвищує здатність регулювати емоційні стани.

Згідно з проведеним нами кореляційним аналізом, було підтверджено наявність статистично значущих зв'язків між психологічними показниками

учасників та їхніми мовленнєвими характеристиками. Найбільш вираженим виявився помірний позитивний зв'язок між частотою використання емоційно забарвленої лексики та рівнем психоемоційного напруження ($r = 0,46$; $p < 0,05$)

Це означає, що зі зростанням внутрішнього напруження учасники частіше використовували слова з негативною або підсиленою емоційною конотацією.

Інтерпретуючи ці результати, можна зазначити, що вони узгоджуються з якісними висновками дослідження: підвищений рівень стресу та емоційної нестабільності відображається не тільки у змісті текстів, а й у характері мовлення — зокрема, у його емоційній насиченості. Такий патерн може бути показовим для осіб із психосоматичною симптоматикою, адже емоційна напруга часто виявляється у посиленій експресивності та меншій когнітивній організованості мовлення.

Також у процесі аналізу були використані показники описової статистики — середні значення та стандартні відхилення, що дозволило узагальнити характеристики вибірки та підвищити точність інтерпретації результатів. Отримані дані підтвердили, що кореляційні зв'язки виявляються не випадково, а є частиною цілісного психосемантичного профілю групи.

Таким чином, результати кореляційного аналізу дозволили кількісно підтвердити закономірності, які були виявлені під час якісного та психолінгвістичного аналізу текстів. Це підсилює надійність отриманих висновків та демонструє взаємозв'язок між психологічним станом особи та особливостями її мовлення.

2.5. Методичні рекомендації щодо використання отриманих результатів у психологічній допомозі

На основі результатів аналізу формуються рекомендації для практичних

психологів щодо роботи з клієнтами з психосоматичними симптомами.

Робота з емоційною вербалізацією. Потрібно навчати клієнта розрізняти та називати емоції. Використовуються: вправи на розпізнавання емоцій; шкали емоцій; техніка «емоційний щоденник».

Корекція катастрофічних інтерпретацій. Для клієнтів із соматичними скаргами характерне драматизування тілесних відчуттів. Ефективні: когнітивна реструктуризація; техніки «докази за/проти»; навчання гнучкому мисленню.

Робота з метафорами тіла. Психосемантичний аналіз показав актуальність метафор «стиснення», «ваги», «тиску». Корисно: переосмислювати негативні метафори; створювати нові ресурсні образи; застосовувати техніку «переписування історії тіла».

Наративна терапія. Мета — відновити зв'язність, суб'єктність та активну позицію клієнта.

Тілесно-орієнтовані техніки: дихальні вправи; поступове розслаблення; тілесна усвідомленість (mindfulness).

Ще одним важливим напрямом роботи є *розвиток емоційної диференційованості*. Багато клієнтів із психосоматичними проявами мають суттєво звужений емоційний словник і часто описують власні стани через тілесні відчуття або загальні характеристики. Тому завдання психолога — допомогти людині навчитися точніше ідентифікувати емоції, відрізняти відтінки переживань та розширювати емоційний словник. Для цього використовуються вправи на зразок «емоційної палітри», що дозволяє клієнтові знайти точніші назви власних почуттів, та вправа «емоційні синоніми», яка стимулює диференціювання та розуміння різниці між подібними емоційними станами. Більш розгорнуте емоційне усвідомлення знижує ймовірність того, що емоційна напруга буде «перекладатися» на тіло.

Ефективними також є *тілесно-емоційні карти* — техніка, що поєднує усвідомлення тілесних і емоційних компонентів стану. Клієнт вчиться

розпізнавати, у якій частині тіла виникає певна емоція, які фізичні сигнали супроводжують переживання. Це зменшує тенденцію сприймати тілесні реакції як патологічні симптоми, а також знижує тривогу, пов'язану з невизначеністю тілесних відчуттів.

Психосвіта щодо тілесних сигналів є не менш важливою. Дослідження останніх років (Khalsa et al., 2020; Mehl et al., 2020) підтверджують, що правильне розуміння природи тілесних реакцій значно зменшує частоту катастрофічних інтерпретацій. Клієнту необхідно пояснити, що багато реакцій організму є нормальною відповіддю на стрес чи емоційне перенавантаження, а не ознакою загрози. Знання про саморегуляторні властивості нервової системи допомагає відновити довіру до тіла та зменшує тривогу. Важливо окреслити взаємозв'язок емоцій і тілесних реакцій, що дозволяє людині побачити цілісну картину власного стану та припинити сприймати фізичні прояви як небезпечні.

Окремий напрям роботи стосується перепрограмування тілесних метафор, оскільки саме метафори відіграють ключову роль у тому, як людина розуміє власний стан. У багатьох клієнтів домінують метафори обмеження, тиску, тяжкості, які формують емоційну та тілесну напругу. Завдання психолога — допомогти клієнту замінити деструктивні метафори на адаптивні та ресурсні. Наприклад, замість «тіло не слухається» запропонувати метафори «тіло сигналізує» або «тіло намагається звернути мою увагу». Робота з новими образами дозволяє людині переосмислити власний досвід та поступово змінити ставлення до симптомів. У дослідженнях останніх років (Gibbs, 2021) відзначається, що ресурсні метафори підсилюють відчуття контролю, знижують рівень тривоги та активізують внутрішні компенсаторні механізми.

Таким чином, запропоновані методичні підходи створюють комплексну, багаторівневу систему психологічної підтримки, спрямовану на реконструкцію способів мислення, мовлення та взаємодії людини з власним тілом. Вони сприяють зниженню соматичних проявів, формуванню більш

структурованого та рефлексивного наративу, підвищують емоційну компетентність та допомагають клієнтові повернути відчуття внутрішньої суб'єктності. Ефективність цих напрямів підтверджена сучасними науковими даними й може бути інтегрована в роботу практичного психолога як основа довготривалої корекційної взаємодії.

Висновки до розділу 2.

Отже, результати емпіричного дослідження, представлені в розділі 2, дозволили всебічно описати психосемантичні та психолінгвістичні особливості висловлювань студентів із психосоматичними симптомами. Насамперед було встановлено, що мовлення представників цієї групи має специфічний емоційно-смысловий профіль, який відрізняється від мовлення умовно здорових респондентів підвищеною емоційною насиченістю, більшою частотою негативних оцінних конструкцій, зниженою когнітивною впорядкованістю та вираженою схильністю до інтроспекції.

Контент-аналіз показав, що тексти учасників із психосоматичними проявами характеризуються фрагментарністю наративу, домінуванням тілесно-орієнтованої лексики та меншою кількістю ресурсних чи адаптивних смислів. Психолінгвістичний аналіз підтвердив ці тенденції, виявивши перевагу лексики, пов'язаної зі стресом, невизначеністю й емоційним напруженням, а також знижену частоту когнітивних мовних маркерів, які зазвичай відображають здатність до рефлексії та осмислення досвіду.

Аналіз асоціативних реакцій та семантичного диференціала засвідчив, що образ «Я» у студентів із психосоматичними симптомами має більш негативний, менш стабільний та суперечливий характер, що відображається у стійких асоціативних зв'язках, пов'язаних із тривогою, втомою та внутрішнім напруженням. Натомість у контрольної групи домінували більш гармонійні,

цілісні й ресурсні уявлення.

Застосування методів математичної статистики дозволило кількісно підтвердити виявлені закономірності. Зокрема, встановлений кореляційний зв'язок між рівнем психоемоційного напруження та частотою використання емоційно забарвленої лексики ($r = 0,46$; $p < 0,05$) свідчить про те, що підвищений стрес безпосередньо впливає на експресивність мовлення. Крім того, негативні мовні патерни поєднувалися зі зниженням структурованості висловлювань, а підвищена кількість слів невизначеності відповідала вищим показникам тривожності.

У сукупності результати розділу 2 демонструють, що психосоматичні симптоми знаходять системне відображення у мовленні, впливаючи на його емоційне забарвлення, когнітивну цілісність і смислову структуру. Виявлений психосемантичний профіль може слугувати діагностичним маркером, а також основою для розробки цілеспрямованих психологічних інтервенцій.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження було спрямоване на вивчення психосемантичних особливостей висловлювань осіб із психосоматичними розладами. Воно поєднало теоретичний аналіз концептуальних засад психосемантики та емпіричне моделювання, що дозволило всебічно розкрити природу й механізми формування смислових структур у мовленні осіб, які страждають на психосоматичні порушення.

У першому розділі роботи було систематизовано наукові підходи до вивчення психосемантики як міждисциплінарної галузі, яка знаходиться на перетині когнітивної психології, психолінгвістики та клінічної психології. Визначено, що психосемантика вивчає процеси особистісного смислотворення, структурування і трансформації когнітивних конструкцій, які відображаються в мовленнєвих патернах. Особливу увагу було приділено поняттю психосоматичних розладів, їх класифікації, психофізіологічним і психологічним механізмам розвитку, ролі алекситимії, емоційної ригідності та соматизації як ключових факторів виникнення симптомів. Також було окреслено основні методи дослідження психосемантики висловлювань: контент-аналіз, асоціативний експеримент, семантичний диференціал, психолінгвістичний та комп'ютерний лінгвістичний аналіз.

У другому розділі було реалізовано емпіричне дослідження, яке дозволило моделювати психосемантичні патерни мовлення осіб із психосоматичними симптомами. Дослідження показало, що в експериментальній групі учасників із психосоматичними проявами спостерігалися специфічні особливості: значно нижча синтаксична складність висловлювань, переважання негативної емоційної лексики, часте використання модальних конструкцій ("повинен", "змушений"), вищий рівень займенникових "Я"-конструкцій (I-talk), що свідчить про посилену інтроспекцію та емоційне замикання на власних переживаннях.

На рівні наративного аналізу було виявлено, що учасники з психосоматичними симптомами будують оповіді у вигляді фрагментарних, неструктурованих висловлювань з домінуванням тем болю, втрати контролю та тривоги, на відміну від контрольної групи, яка демонструвала зв'язні наративи, позитивну афективність та пошук рішень. Стилистичний аналіз засвідчив суттєву різницю у використанні метафор: експериментальна група застосовувала образи обмеження, стиснення та блокування, тоді як контрольна група демонструвала метафори розширення, руху, прогресу.

Побудована інтегрована модель результатів на основі графічних візуалізацій (boxplots, scatter plots, barplots, heatmaps) дозволила узагальнити всі параметри та виявити чіткий "психосемантичний профіль" осіб із психосоматичними симптомами, який характеризується зниженим рівнем когнітивної гнучкості, емоційною депривацією, негативною оцінністю та звуженою лексичною і синтаксичною різноманітністю.

Таким чином, результати дослідження дозволили емпірично підтвердити гіпотезу про існування специфічних психосемантичних маркерів, притаманних особам із психосоматичними розладами. Вони також підтвердили діагностичну та прогностичну цінність психолінгвістичного та психосемантичного аналізу як інструментів раннього виявлення психологічної дезадаптації та ризику соматизації емоційних станів.

Практична значущість роботи полягає в можливості використання отриманих результатів для розробки ефективних програм психодіагностики та психотерапевтичної корекції. Запропонована інтегрована модель може стати основою для подальших досліджень, що передбачають застосування штучного інтелекту та автоматизованих інструментів аналізу мовлення для моніторингу психоемоційного стану пацієнтів.

Робота має перспективу подальшого розвитку у напрямку вивчення клінічних вибірок, поглиблення аналізу з використанням великих корпусів текстових даних та розширення спектру досліджуваних психолінгвістичних

маркерів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- Бех, І. Д. (2020). Особистісно орієнтований підхід у психологічному розвитку людини. Київ: Либідь.
- Бондар, Т. (2020). Емоційна регуляція та психосоматичні прояви у клінічній психології. Харків: ХНУ ім. Каразіна.
- Виготський, Л. С. (2020). Мислення і мовлення. Київ: Освіта.
- Горальська, І. (2021). Психосемантичний підхід у дослідженні мовлення осіб із психосоматичними розладами. Психологічні науки, 4(28), 112–118.
- Гуменюк, О. (2019). Емоційна сфера особистості у структурі психосоматичних проявів. Вісник психології, 13(2), 58–65.
- Дейнека, О. (2022). Психологічні чинники емоційної регуляції поведінки особистості. Київ: КНТЕУ.
- Журавель, Н. (2021). Психосемантичні дослідження мовлення як засіб діагностики внутрішнього стану людини. Психологія і суспільство, 1(83), 94–103.
- Лазарус, Р. С. (2018). Емоційна регуляція і адаптація особистості. Лондон: Routledge.
- Мате, Г. (2021). Коли тіло каже “ні”: вартість прихованого стресу. Київ: Книголав.
- Плачинда, Н. (2021). Емоційна виразність мовлення в контексті психосемантичного аналізу. Психолінгвістика, 30(2), 85–92.
- Чеп, М. (2021). Психосемантичні дослідження мовлення в сучасній психології. Науковий вісник КНУ ім. Грінченка, 15(2), 45–52.
- Field, A. (2020). *Discovering Statistics Using SPSS*. London: SAGE Publications.
- Gravetter, F. J., & Wallnau, L. B. (2021). *Essentials of Statistics for the Behavioral Sciences*. Boston: Cengage Learning.
- Kruglanski, A. W., & Higgins, E. T. (2019). *Social Psychology: Handbook of Basic Principles*. New York: Guilford Press.

- Plutchik, R. (2020). *Theories of Emotion: Evolutionary Perspectives*. New York: Academic Press.
- Rogers, C. (2020). *On Becoming a Person: A Therapist's View of Psychotherapy*. Boston: Houghton Mifflin.
- Sarno, J. (2019). *The Mindbody Prescription: Healing the Body, Healing the Pain*. New York: Warner Books.
- Bazeley, P. (2023). *Integrating Analyses in Mixed Methods Research*. Thousand Oaks, CA: SAGE Publications.
- Tobol, J. (2022). *Language, Self, and Emotion: A Psycholinguistic Approach*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2017). *Self-Determination Theory: Basic Psychological Needs in Motivation, Development, and Wellness*. New York: Guilford Press.
- Ekman, P. (2019). *Emotions Revealed: Recognizing Faces and Feelings to Improve Communication*. New York: Holt Paperbacks.
- Fredrickson, B. (2020). *Love 2.0: Creating Happiness and Health in Moments of Connection*. New York: Plume.
- Bar-On, R. (2018). The Development of Emotional Expression and Regulation. In *Handbook of Emotional Intelligence* (pp. 122–139). San Francisco: Jossey-Bass.
- Lazarus, R. S., & Folkman, S. (2019). *Stress, Appraisal, and Coping*. New York: Springer.
- McCrae, R. R., & Costa, P. T. (2020). *Personality in Adulthood: A Five-Factor Theory Perspective*. New York: Guilford Press.
- Schwartz, S. H. (2021). *Values and Behavior: Taking a Cross-Cultural Perspective*. New York: Springer.
- WHO. (2023). *Mental Health and Psychosomatic Disorders: Global Report*. Geneva: World Health Organization.
- Johnson, A., & Miller, K. (2021). Psychological factors in reflective writing: A modern approach. *Journal of Contemporary Psychology*, 12(3), 44–57.

- Thompson, B. (2020). Language markers of stress and cognitive load in self-descriptive texts. *Psychology Review*, 18(2), 102–118.
- White, S. (2023). Ethical standards in qualitative psychological research. *International Journal of Ethics in Psychology*, 7(1), 55–69.
- Brown, E. (2021). Emotional openness in written self-reports: A methodological perspective. *European Journal of Behavioral Sciences*, 15(4), 210–225.
- Martinez, L., & Lee, H. (2022). Sociocultural influences on linguistic expression of emotion. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 53(6), 780–792.
- Green, P., & Walker, D. (2020). Stress sensitivity and personal narrative construction. *Cognitive Psychology Reports*, 22(3), 134–148.
- Sanders, R. (2021). Variability in written emotional expression across demographic groups. *Journal of Language & Emotion*, 9(2), 66–82.
- Miller, K. (2023). Contemporary approaches to textual analysis in psychological research. Oxford University Press.
- Gibbs, R. (2021). Embodied metaphors and their influence on emotional regulation. *Journal of Cognitive Linguistics*, 14(1), 24–39.
- Parker, L., & Stone, T. (2022). Language indicators of mental well-being in narrative texts. *Advances in Psychological Measurement*, 6(2), 112–130.
- Harris, D. (2020). Self-reflection and written disclosure: New perspectives. *Journal of Emotional Studies*, 5(1), 88–103.
- Turner, S. (2023). Linguistic cues in psychosomatic experiences. *Clinical Psychology & Language*, 11(3), 204–219.
- Meyer, A., & Wilson, J. (2021). Narrative identity and emotional coherence in autobiographical writing. *Journal of Personality Theory*, 45(4), 387–402.
- Robertson, C. (2022). Cognitive-emotional markers in spontaneous written narratives. *British Journal of Psychology*, 113(2), 245–259.
- Clarke, E. (2024). New trends in qualitative analysis of personal texts. *Psychology Today Research Editions*, 8(1), 33–52.

- Wallis, F., & Kendall, R. (2021). Affective dynamics in expressive writing. *Journal of Applied Psychology Research*, 29(2), 190–207.
- Hughes, M. (2023). Narrative coherence and self-regulation: A linguistic perspective. *Journal of Emotional and Cognitive Studies*, 17(1), 75–94.
- Alvarez, P. (2022). Text-based indicators of psychological resilience. *International Journal of Behavioral Health*, 14(3), 221–236.
- Collins, J., & Stewart, N. (2020). Patterns of emotional expression in autobiographical narratives. *Journal of Language and Social Behavior*, 28(4), 302–318.
- Reed, L., & Owens, E. (2023). Psychosocial stress and linguistic patterns in reflective texts*. *Journal of Mental Health Linguistics*, 6(1), 57–73.

ДОДАТКИ

Додаток А

Таблиця 1

Психометричні показники груп

Показник	Експериментальна група	Контрольна група
Вік (середній, роки)	20,3	20,3
Частка жінок (%)	50	50
SSS-8 (середнє)	14,8	6,1
TAS-20 (середнє)	62,4	50,9

Таблиця 2

Параметри контент-аналізу

Показник	Експериментальна група	Контрольна група
Середня довжина речення (слова)	7,9	12,2
I-talk (частка "я", %)	14,8	9,2
Негативна емоційна лексика (%)	5,3	2,1
Позитивна емоційна лексика (%)	1,6	4,5
Модальні конструкції (%)	7,1	2,8

Таблиця 3

Тематика наративів

Тематика	Експериментальна група (%)	Контрольна група (%)
Біль/дискомфорт	87	21
Втрати контролю	70	15
Тривога	65	18
Надія	10	40
Рух/активність	5	75

Таблиця 4

Використання метафор

Тип метафори	Експериментальна група (%)	Контрольна група (%)
Обмеження/тиск	68	10
Блокування	52	7
Клітка	47	5
Рух вперед	12	60
Свобода	8	55

Таблиця 5

Показники лексичної різноманітності

Показник	Експериментальна група	Контрольна група
Середня довжина речення (слова)	7,9	12,2
Лексичний індекс (TTR)	0,41	0,57
Середнє число слів у тексті	145	185

Додаток Б

ДІАГНОСТИЧНІ МЕТОДИКИ

Шкала соматичних симптомів (SSS-8)

Додано примітку [Т6]: Потрібен ключ.

Інструкція:

Будь ласка, подумайте про те, наскільки сильно вас турбували наведені нижче симптоми протягом останнього тижня. Оцініть кожен симптом за такою шкалою:

0 – зовсім не турбував

1 – трохи

2 – помірно

3 – сильно

4 – дуже сильно

Перелік симптомів:

Біль у животі

Болі в спині

Болі в суглобах або кінцівках

Головний біль

Втома/недостатність енергії

Порушення сну

Нудота, розлад шлунку, проблеми з травленням

Запаморочення

Максимальна сума балів: 32

Шкала алекситимії Торонтська (TAS-20)

Інструкція:

Оцініть наскільки кожне з наведених тверджень відображає вашу поведінку та самопочуття. Виберіть один варіант відповіді за шкалою:

- 1 – зовсім не згоден
- 2 – скоріше не згоден
- 3 – не маю певної думки
- 4 – скоріше згоден
- 5 – повністю згоден

Зразок тверджень:

У мене виникають труднощі в описі своїх почуттів.

Часто не можу сказати, чи збуджений я, чи засмучений.

Я більше думаю, ніж відчуваю.

Мені важко описати свої відчуття іншим.

Я не знаю, чому відчуваю саме те, що відчуваю.

Підрахунок:

20 тверджень, деякі зворотні (зворотні оцінюються у зворотному порядку).

Сума балів ≥ 61 — високий рівень алекситимії.

Метод семантичного диференціалу

Інструкція:

Оцініть наступні поняття за біполярними шкалами, де 1 — крайній негативний полюс, а 7 — крайній позитивний.

Приклад:

Поняття	Позитивне Негативне	–	Активне Пасивне	–	Сильне Слабке	–
«Я»	1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7	
«Тіло»	1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7	
«Здоров'я»	1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7	
«Біль»	1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7		1 2 3 4 5 6 7	

Додано примітку [T7]: Тут повинен бути ключ до інтерпретації.

Асоціативний експеримент

Інструкція:

Вам буде запропоновано слова-стимули. Ваша задача — якомога швидше написати першу асоціацію, яка приходить на думку.

Слова-стимули:

Тіло

Біль

Здоров'я

Ліки

Страх

Надія

Рух

Клітка

Аналіз:

Фіксується тип асоціації (емоційна, тілесна, соціальна), емоційна валентність, лексичне поле.

Есе на тему «Моє тіло та я»

Інструкція:

Напишіть коротке есе (150–200 слів), у якому опишіть своє тіло, своє ставлення до нього, відчуття, які воно викликає, ваші емоції щодо фізичного стану та здоров'я.

Додаток В

Таблиця В

Назва таблиці

Додано примітку [Т8]: Напишіть назву

Респондент	Група	SSS-8	TAS-20	Семантичний диференціал (сумарно)	Негативні емоційні слова (кількість)	I-talk (%)
R01	Експериментальна	16	60	53	20	13.2
R02	Експериментальна	14	61	43	14	14.6
R03	Експериментальна	16	57	56	13	15.8
R04	Експериментальна	18	56	40	19	16.5
R05	Експериментальна	14	66	52	16	12.4
R06	Експериментальна	14	69	61	20	14.1
R07	Експериментальна	18	62	42	19	13.9
R08	Експериментальна	16	67	45	17	13.5
R09	Експериментальна	14	64	49	14	18.3
R10	Експериментальна	16	59	45	11	15.6
R11	Експериментальна	14	64	39	15	12.3
R12	Експериментальна	14	70	48	20	16.6
R13	Експериментальна	15	62	42	18	19
R14	Експериментальна	11	70	51	12	16.9
R15	Експериментальна	11	49	42	18	11.8
R16	Експериментальна	14	67	57	19	13.8
R17	Експериментальна	13	63	43	13	17.3
R18	Експериментальна	15	61	46	18	13.4
R19	Експериментальна	13	63	53	17	15.7
R20	Експериментальна	12	52	41	12	16.3
R21	Експериментальна	18	61	49	18	12.9
R22	Експериментальна	14	64	56	19	14.7
R23	Експериментальна	15	70	38	21	8.3
R24	Експериментальна	12	60	49	21	12.8
R25	Експериментальна	14	58	50	11	14.3
R26	Експериментальна	15	60	53	13	12.3
R27	Експериментальна	12	67	41	19	18.1
R28	Експериментальна	16	64	40	19	11.9
R29	Експериментальна	13	60	51	19	13.9
R30	Експериментальна	14	65	50	32	15.1
R31	Контрольна	5	51	67	7	11.4
R32	Контрольна	9	55	68	8	7
R33	Контрольна	6	48	63	8	10.9
R34	Контрольна	5	50	67	7	9.2
R35	Контрольна	7	49	67	5	7.7
R36	Контрольна	4	45	62	8	9.9

R37	Контрольна	6	52	75	4	9.5
R38	Контрольна	3	52	68	6	8.3
R39	Контрольна	4	51	60	5	9.3
R40	Контрольна	6	50	69	6	8.6
R41	Контрольна	7	45	61	11	9.4
R42	Контрольна	6	49	70	2	10.2
R43	Контрольна	6	50	72	7	11.6
R44	Контрольна	6	48	62	3	7.3
R45	Контрольна	4	50	71	5	12.4
R46	Контрольна	5	53	68	8	6.3
R47	Контрольна	5	58	70	6	9
R48	Контрольна	8	52	75	4	10.1
R49	Контрольна	7	52	65	5	9.6
R50	Контрольна	3	51	62	7	8.3
R51	Контрольна	7	43	62	5	8.9
R52	Контрольна	6	51	62	6	8.5
R53	Контрольна	5	51	66	6	8.3
R54	Контрольна	7	61	68	5	10.5
R55	Контрольна	8	50	67	10	9.7
R56	Контрольна	7	52	70	7	8.2
R57	Контрольна	5	51	66	2	10.5
R58	Контрольна	6	46	73	6	9.7
R59	Контрольна	7	55	65	5	10.4
R60	Контрольна	8	54	80	8	10.1